

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΑΣ

Συντάσσεται ὑπὸ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς προσαχθὲν εἰς τὴν χώραν ὑπερσίστας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριarcείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωστικὸν ἔριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰφύπου γράσει διατρι. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
ἄν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ι Δ Ρ Υ Θ Η Τ Ω 1 8 7 9

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 28 Φεβρουαρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 18

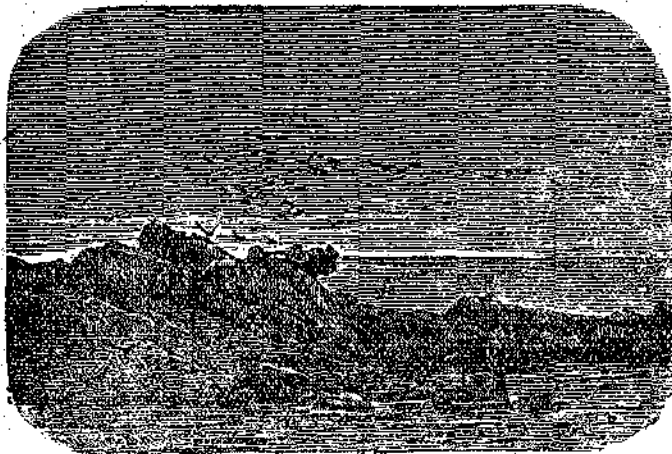
ΜΑΡΓΙΤΤΑ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΑΝΤΕΡΣΕΝ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —
Ἡ κυρία Μαρία δὲν ἤξερε κανεὶς τί εἶχε γίνει. Ὁ Πάπ Δὸρ γύρισε κατὰ τὰ μεσάνυχτα, μὰ ἡ Μαρία δὲ γύρισε μήτε τὸ βράδυ, μήτε τις ἄλλες μέρες. Εἶχε φύγει γιὰ πάντα, δίχως ν' ἀποχαιρετήσῃ.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ γυρίζῃ τὸν κόσμον. Πέρασε ἀπ' ὅλη τὴν ἁγία ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία. Ζοῦσε μόνο μὲ τὰ χρήματα, ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὰ διαμαντικὰ της.

Ταξίδεψε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ὅπου τῆς ἄρεσε, μὰ ἡ γαλήνη ἦταν στὴν ψυχὴ τῆς λεγότερη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τὴν ἔτριψε κάτι καὶ στὸ τέλος ἀρρώστησε. Τὰ χρήματα ὅμως σῶθηκαν καὶ χρειάστηκε νὰ γυρίσῃ στὴ Δανία. Ἐβαλε ὅλα της τὰ δυνατὰ καὶ κατάρφερε νὰ φτάσῃ πολὺ κοντὰ στὴ χώρα, ὅπου εἶχε γεννηθεῖ. Μιὰ μέρα, βρέθηκε ἐξαντλημένη στὴν ἀκρογιαλιά καὶ κάθησε στὸν ἄμμο. Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἕνας σουνιοκισμὸς φαρμάδων, ἀλλὰ δὲν εἶχε πιά τὴ δύναμη νὰ σερβῆ ὡς ἐκεῖ. Ἡ ὄψη τῆς σκοτίσθηκε καὶ οἱ ἄσπροι γλᾶροι, ποὺ πετοῦσαν μπροστά της, τῆς φάνηκαν μαῦροι ὡς τὰ κοράκια στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ πατέρα της.

«Οἱ ἄσπροι γλᾶροι τῆς φάνηκαν μαῦροι...» (Σελ. 146, στ. α')

Τὰ μάτια τῆς ἐκλείσαν ἀπὸ τὴν ἐξάντληση. Ὅταν τάνοιξε καὶ πάλι, εἶδε ὅτι ἕνας γερός ναύτης τὴ σήκωνε στὴν ἀγκυλιά του. Κοίταξε τὸ τρυχωτὸ πρόσωπό του κι' εἶδε πῶς εἶχε σημάδι ἀπὸ λαθωματιὰ πάνω ἀπὸ τὸ μάτι. Τὴν πήγε στὸ καράβι του. Ὁ καπετάνιος φώναζε, ἀλλ' ἐκεῖνος, ἀμίλητος, περιποήθηκε τὴν ἄρρωστη.

Τὴν ἄλλη μέρα σήκωσαν τὴν ἀγκυρα. Ἡ Μαρία δὲν ξαναγύρισε στὴ στεριά.

Τί εἶχε ἀπογίνει;

Ἐδῶ δὲν ἔχουμε ἀνάγκη νὰ ρωτήσουμε τὸ σκευοφύλακα. Ἡ ὑπόλοιπη ἱστορία βρίσκεται στὰ γράμματα τοῦ Χόλμπεργκ, ὅπου διηγεῖται πῶς ἀπάντησε τὴ Μαρία Γκροῦμπε.

Ἦταν στὰ 1711, πολλὰ χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τότε ποὺ ὁ ναύτης τὴν πήρε στὸ πλοῖο του. Χολέρα ρήμαξε τὴν Κοπεγχάγη. Ὁ βασιλεὺς ἄφισε τὴν πρωτεύουσά του κι' ἡ βασίλισσα πήγε στοὺς συγγενεῖς της στὴ Γερμανία. Ὅσοι μπόρεσαν ἔφυγαν, ἀκόμη κι' οἱ φτωχοὶ φοιτητές, ποὺ ἔτριγαν καὶ κοιμόνταν χωρὶς πληρωμὴ στὸ οἰκοτροφεῖο.

Ἐνας λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς ἔφυγε κατὰ τίς δυὸ τὴ νύχτα, μὲ τὸ σάκκο του στὸν ὤμο, ὅπου εἶχε ἕνα μάτσο μὲ χειρόγραφα. Ἄλλα πράγματα δὲν εἶχε.

Ἦταν ἄσχημη καταχνιά. Ψυχὴ στοὺς δρόμους. Ἐνα σωρ πόρτες ἦταν σημαδεμένες μ' ἕνα σταυρὸ ἀπὸ κιμωλία, ποὺ δειχνε ὅτι ἡ ἀρρώστεια ἦταν στὸ σπίτι, ἢ ὅτι ὄλοι ἐκεῖ μέσα εἶχαν πεθάνει. Ἐνα τεράστιο κάρρο περνοῦσε γιμάτο πτώματα, ποὺ τῶσερναν τέσσερα ἄλογα.

Ὁ φοιτητὴς ἐβγαλε καὶ μύρισε

«Ἐνας γερός ναύτης τὴ σήκωνε στὴν ἀγκυλιά του...» (Σελ. 146, στ. β')

ἕνα δυνατὸ ἀπολυμαντικὸ, ποὺ τῶσερνε ὅπως ὄλοι στὴν ἐσέπη του. Ξαφνικὰ ἔκουσε τραγοῦδια καὶ γέλια ἀπὸ ἕνα καμπαρέ. Δυστυχισμένοι, ποὺ περνοῦσαν τὴ νύχτα τους πίνοντας γιὰ νὰ ξεχάσουν καὶ γιὰ νὰνοὶ μεθυσμένοι, ἦταν θάρχόταν ὁ θάνατος νὰ τοὺς πάρῃ. Οὐ, τί λυπητερό ποὺ ἦταν!

Ὁ φοιτητὴς ἔφτασε στὸ κανάλι. Ἐνα καλὶ σήκωνε τὸ πανί. Μπήκε μέσα.

— Ἄν ὁ Θεὸς μᾶς ἀφίσει νὰ ζήσουμε καὶ μᾶς στείλει ἀγέρα, σὲ τρεῖς μέρες θὰ φτάσουμε στὸ Γκρόνσοῦδ, στὸ νησί Φάλστερ.

— Πῶς λέγεστε;

— Λουδοβίκος Χόλμπεργκ.

Ἀργότερα, τὸνομα αὐτὸ ἐγινε γνωστὸ στὴ Δανία καὶ σ' ὅλον τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων. Τότε ὅμως δὲν ἔκανε καμιὰ ἐντύπωση.

Τὸ καλὶ ξεκίνησε καὶ μὲ τὰ ἡμερήματα βρισκόταν σ' ἀνοιχτά. Ἐλαφρὸ ἀεράκι φούσκωνε τὰ πανιά του, καὶ τὴν τρίτῃ μέρα ἔρριξε τὴν ἀγκυρα στὸ νησί.

— Μήπως ξέρετε κανέναν, ρώτησε ο φοιτητής τον καπετάνιο, να μου νοικιάσει ένα φτηνό δωμάτιο;

Ο καπετάνιος τού είπε:

— Δε θα περάσης άσχημα στις κυράς Σόβερν. Φρόντισε μόνο να τη φωνάξεις πάντα έτσι. Μην την πής ποτέ «κυρία» γιατί την πιάνουν τα νεύρα της. Κι' έχει ξέρεις κάτι γροθιές...

Ο φοιτητής ξεκίνησε για τó μέρος που τού είπαν. Η πόρτα ήταν ανοιχτή και μπήκε μέσα. Τό κυριότερο έπιπλο ήταν ένας μεγάλος μπάγκος, σκεπασμένος με δέρμα τριχωτό. Φαίνεται ότι τη νύχτα χρησίμευε για κρεβάτι. Τη στιγμή όμως εκείνη ήταν άπάνω μία κόττα με τα κλωσσόπουλά της, που είχαν αναπεδογυρίσει ένα δοχείο με νερό. Κανείς άλλος στο δωμάτιο. Στο πλαίσιο ήταν μία κούνια μ' ένα μωρό.

Ακούστηκαν κουπιά. Η βάρκα του περματάρη, που ήταν άντρας της κυράς Σόβερν, πλησίαζε. Τό πρόσωπο που την οδηγούσε ήταν τυλιγμένο μ' ένα μεγάλο καυτό και φορούσε ένα σκούφο μάλλινο. Δεν ήξερε κανείς αν ήταν άντρας ή γυναίκα.

Έδωσε τη βάρκα και μπήκε στο σπίτι. Ήταν μία μεγαλόσωμη γυναίκα. Η περπατησιά της ήταν περήφανη, όπως κι' η έκφραση των ματιών της. Αυτή ήταν η κυρά Σόβερν. Τα κοράκια θα τη φώναζαν μ' ένα άλλο όνομα, που τό ξέρουμε πιο καλά.

Ήταν ακυβερπητή και δεν της άρεσαν τα πολλά λόγια. Γρήγορα συμφώνησε με τó φοιτητή να μείνει στο σπίτι της οικότροφος, ως που να μπορέσει να γυρίσει στην Κοπεγχάγη.

Συχνά έρχονταν από τη γειτονική πόλη σοβαροί άνθρωποι να κάνουν περίπατο. Στεκόταν λοιπόν στο σπιτάκι τού περματάρη κι' έπιναν μία μπόρα. Συναντούσαν εκεί τó φοιτητή και τούς άρεσε να τον άκουγν να μιλή για την έπιστήμη και την ιστορία. Μία μέρα, που όλοι θαύμαζαν τις γνώσεις του, η κυρά Σόβερν είπε:

— Όσο πιο λίγα ξέρεις κανείς, τόσο πιο ήσυχο έχει τó κεφάλι του.

Μία μέρα, που την είδε ο Χόλμπεργκ να έτοιμάζει μπουγάδα και να σκίζε σκληρά ξύλα, της είπε:

— Η ζωή σας είναι πολύ σκληρή.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά, απάντησε εκείνη.

— Έτσι κουράζεστε από παιδί;

— Κοιτάξτε, τού είπε, δείχνοντάς του τα χέρια της που ήταν πολύ λεπτά, αλλά χαλασμένα από τις δουλειές. Σεις που είστε σοφός, μπορείτε να διαβάσετε εδώ την ιστορία μου.

Τά Χριστούγεννα έπεσε χιόνι κι' ύστερα σηκώθηκε ένας ψυχρός άνεμος, που έκαιγε τó πρόσωπο σαν άκουαφόρτε. Η κυρά Σόβερν δεν παραπονιόταν ποτέ. Έρριχνε τó μεγάλο καυτό της, έβαζε τó σκούφο της και δούλευε με κάθε καιρό.

Ένα βράδυ, που καθόταν πλάι στη φωτιά και μπάλωνε κάλτσες, φάνηκε πιο όμιλητική και μίλησε στο φοιτητή για τόν άντρα της.

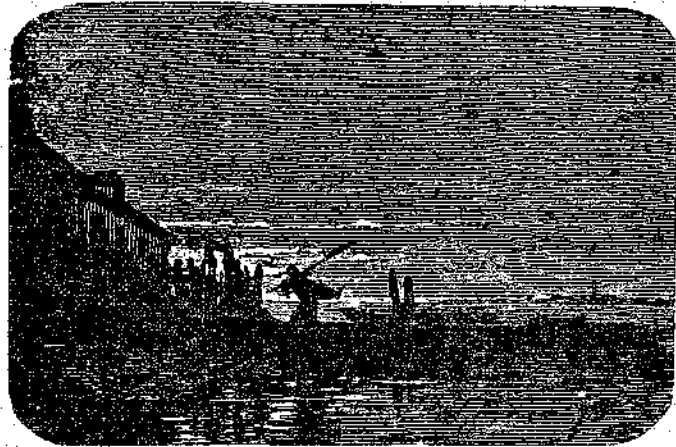
— Σκότωσε σέ μια κακή ώρα ένα ναύτη από τó Δράγοερ, και τώρα είναι φυλακή για τρία χρόνια. Είναι φτωχός και δε θα τού χαρίσουν ούτε μέρα.

— Μα ό νόμος είναι ο ίδιος και για τούς φτωχούς και για τούς άρχοντες.

— Έτσι νομίζετε; είπε κοιτάζοντας τη φωτιά.

Ύστερα ξανάρχισε:

— Δεν άκούσατε ποτέ για τόν Κάυ Λύκκε, που γκρέμισε μία εκκλησιά, έ-

«Έδωσε τη βάρκα και μπήκε στο σπίτι.» (Σελ. 146, στ. α'.)

πειδή τού έμπόδιζε τη θέα από τó πλαίσιο του; Όταν ο πάστορας Μαρτίνος τόν κατηγορήσει στην εκκλησιά, ο άρχοντας τόν έφυλάκισε, έπειτα φρόντισε και τόν καταδίκασαν σέ θάνατο και τόν θανάτωσαν. Ο Κάυ Λύκκε όμως δεν έμεινε ούτε μία μέρα φυλακή.

— Μα αυτά γίνονταν τόν καιλιό καιρό. Τώρα είναι άλλους.

— Πάντα τά ίδια είναι! είπε και σηκώθηκε να φροντίσει τó μωρό της στο πλαίσιο δωμάτιο.

Ύστερα γύρισε να έτοιμάσει τó στρώμα για τó φοιτητή. Γιατί τού τρεχε παραχωρήσει, έπειδή εκείνος κρύωνε πολύ, μ' όλο που είχε γεννηθεί στη Νορβηγία.

Την πρωτοχρονιά, ήταν παγωνιά κι' ο ήλιος έλαμπε πάνω στους πάγους. Οι καμπάνες τού χωριού χτυπούσαν χαρούμενα. Ο νεαρός Χόλμπεργκ πήρε τó πανωφόρι του και πήγε στην εκκλησιά. Ένα κοπάδι κοράκια περνούσαν από τó σπιτάκι και ξεφώνιζαν τόσο δυνατά, ώστε δεν μπορούσε κανείς ν' άκουσει τις

καμπάνες. Η κυρά Σόβερν μάζευε στην πόρτα χιόνι για να τó λιώσει και νάχη νερό για πόσιμο. Κοίταξε ώρα πολλή συλλογισμένη τα πουλιά που πετούσαν φωνάζοντας. Θέλεγε κανείς πώς της έφερναν κάποια ανάρρωση.

Μετά την λειτουργία, ο φοιτητής πήγε στο φουατζή, που ήταν γνώριμος τού. Εκείνος τού πρόσφερε ζεστή μπίρα με ζάχαρη, για να ζεσταθεί. Ηρθε ο λόγος για τήν κυρά Σόβερν. Κανένας δεν ήξερε πολλά πράγματα γι' αυτή. Δεν ήταν ντόπια κι' όλοι πίστευαν πώς τó σόι της θα ήταν μεγάλο.

— Ο άντρας της είναι ψυχρός, είπε ο φουατζής. Είναι άγριος και κακός. Σκότωσε ένα ναύτη σ' έναν καυγά, με τη γροθιά του. Τη δέρνει ολόγυρα, αλλά εκείνη δεν παραπονιέται κι' όλο πέρνει τó μέρος του.

— Νάμουν εγώ, δεν θα τά σήκωνα αυτά, είπε η γυναίκα τού φουατζή. Κι' έμένα ο πατέρας μου ήταν προμηθευτής στο παλάτι.

— Γι' αυτό και σεις παντρευτήκατε έναν υπάλληλο τού βασιλιά, είπε ο Χόλμπεργκ και σηκώθηκε να φύγει.

Την παραμονή των Θεοφανείων, η κυρά Σόβερν άναψε ένα λόγγο με τρία φετίλια.

— Ένα για τόν καθένα, είπε ο φοιτητής.

— Για ποιόν καθένα; ρώτησε εκείνη, κοιτάζοντας τον άγρια.

— Καθέναν απ' τούς τρεις μάγους βασιλιάδες (*), είπε εκείνος, ξαφνισμένος.

— Α, ναι, ναι, έτσι είναι!

Κι' έπεσε πάλι στη συνθησμένη σιωπή της. Ώστόσο, εκείνη τη βραδυά μίλησε πιο πολύ από κάθε άλλη φορά.

— Αγαπάτε πολύ τόν άντρα σας, είπε ο Χόλμπεργκ, κι' όμως ο κόσμος λέει πώς σας κακομεταχειρίζεται.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά απάντησε εκείνη ζωηρά. Όταν ήμουν μικρή, τó ξόλο θα μου λανε καλό. Τώρα τó δέχομαι ως τιμωρία για τά αμαρτήματά μου. Όσο για τó Σόβερν, αυτός έχει τó δικαίωμα να με δέρει ύστερ' από τó καλό που μου κάνει. Μόλις περ τή ζωή, Όταν ήμουν σωριασμένη στην άμμουδιά, άρρωστη κι' ασάλευτη, και τά κοράκια άρχιζαν να με μπιρίζονται, αυτός με πήρε στα χέρια του και ύπόμεινε τις βριαές τού καπετάνιου, γιατί μ' έμπασε στο καράβι. Καθένας έχει τόν τρόπο του κι' ο Σόβερν έχει τó δικό του. Δεν πρέπει να κρίνουμε τάλογο από τó χά-

(*) Μπορεί κανείς να καταλάβει καλύτερα αυτό τó διάλογο, αν σκεφθεί ότι τά Θεοφάνεια στη Δύση λέγονται και γιορτή των Βασιλιάδων (fete des Rois). Σ. τ. Μ.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

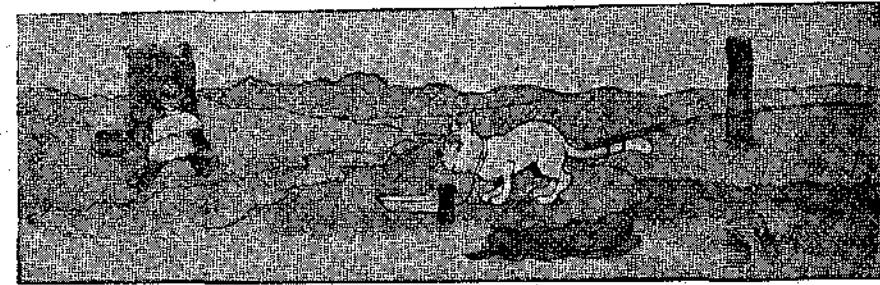
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

II'

Ο κ. Εϋθύμιος, πρέπει να ξέρετε, δεν ήταν ένας άπλός ψαράς για γούατο. Ήταν κι' ένας σπουδαίος έφευρέτης. Είχε έφευρέσει εν' αυτόματο μηχανήμα για ψάρεμα — και τó μηχανήμα αυτό ήμουν εγώ!

Πρώτα-πρώτα, τó περιλαίμιο με τόν κρίκο που σάς είπα, χρησίμευε για να με δένη μ' ένα σκοινί από ένα παλούκι, εκεί κοντά στην άκροποταμιά, μπροστά σ' ένα πατάκι με διάφορες λιχουδιές. Τό καλάμι, με την τριχιά και με τάγκιστρι, τόδενε στην ούρα μου. Και μ' έβαζε να σέκουμε με τη ράχη γυρισμένη πρós τó ποτάμι, σέ τρόπο που να πέφτη τó άγκιστρι και να κρατιέται βυθισμένο στο νερό.

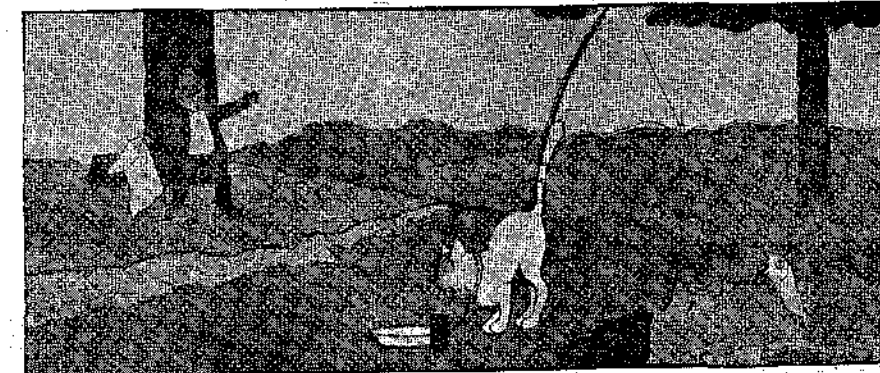
Αυτό ήταν τó μηχανήμα όλο. Κι' ίδου τώρα πώς λειτουργούσε.

Αφού δόλωνε τó άγκιστρι, και τόρριχνε, και με τοποθετούσε όπως σάς είπα, ο κ. Εϋθύμιος πήγαινε και καθόταν αντίκρου, κάτω από ένα δέντρο, να διαβάσει με την ησυχία του μιά έφημερίδα.

Εγώ περιμένα να τσιμπήσω τó ψάρι. Και για να περνά η ώρα, έπειδή δεν είχα έφημερίδα να διαβάσω, έτρωγα κάπου-κάπου από τó πατάκι με τούς μεζέδες.

Έπιτέλους ένοιωθα την ούρα μου να τραβιέται πρós τά κάτω: Τσιμπούσε τó ψάρι, που τραβούσε φυσικά τó άγκιστρι, την τριχιά και τó καλάμι. Άμέσως τότε σηκωνόμουν, πετιόμουν, καμπουρίαζα, σήκωνα ψηλά την ούρα μου, και τó

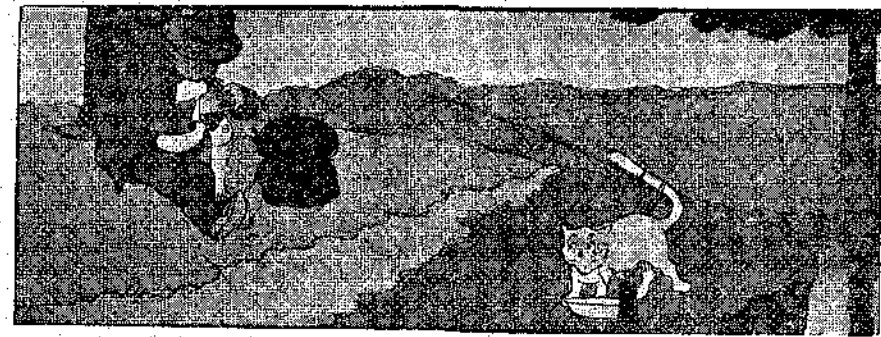
άγκιστρι έβγαινε απ' τó νερό με τó πιασμένο ψάρι. Έπειτα, καθώς με είχε γυμνάσει ο άφεντικός μου, γύριζα με όρημ την ούρα μου μπροστά. Έτσι τó άγκιστρι με τó ψάρι πεταγόταν στα χέρια του. Εκείνος τότε άφινε τó διάβασμα, ξεκάρφωσε με χαρά τó ψάρι, τόρριχνε στο καλάθι, ξαναδόλωνε τó άγκιστρι και τó πετούσε να βουλιάξει πάλι στο νερό.

Καταλάβατε τώρα πώς έβγα εν' αυτόματο μηχανήμα που έπιανε ψάρια, χωρίς ο κ. Εϋθύμιος να κοπιάζει σχεδόν καθόλου;

— Μπράβο, Χιόνι, ψαρά μου! μου φώναζε κάθε φορά που τού έστελνα από ένα ψάρι. Ώραίο κι' αυτό, ώραίο!

Και σιγά-σιγά τó καλάθι γέμιζε, ή ώρα περνούσε, κι' όταν γυρίζαμε στο σπίτι, ή μαγειρίσα έκανε μιά έξοχη ψαρόσουπα. Ένοσείται, πώς πολλά κεφάλια, σφές και ψαροκόκκαλα έπεφταν στο μερτικό μου.

— Έξυπνο γιατί! Έλεγε συχνά ο κ. Εϋθύμιος στη γυναίκα του. Έν' άλλο δεν θα μπορούσα να τó γυμνάσω τόσο εύκολα να ψαρεύη.

Και με χάρεινε. Κι' εγώ καμάρινα για τους επαίνους και τα χάδια του αφεντικού μου, που καταλάβαινα πως μου άξιζαν. 'Αλήθεια, άκούσατε σεις άλλο γάτο να γίνη ψαράς;

('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΛΙΑΝΑ

Στη στιγμή μαθεύτηκε η είδηση. — Τό μάθατε; Χάθηκε η Λιάνα. — 'Η Λιάνα; ... Ποιά Λιάνα; — Καλέ η Λιάνα, τό ξανθό εκείνο κοριτσάκι με τὰ γαλανὰ μάτια... — 'Η έγγονούλα τής κυρίας 'Ανθής; Τι λέτε; και τότε; Που πήγε τό παιδί... 'Αμέσως μπήκαν όλοι σ' άνησυχία. Ψάξανε παντού. Μήν έχει πηγάδια έδω κοντά; έλεγε η μια κυρία. Νά στείλουν ανθρώπους μακριά στό δρόμο νά κοιτάξουν, έλεγε η άλλη... Αδτή την ώρα φάνηκε στην πλατεια η γιαγιά τής Λιάνας, με ευγενικά ήλικιωμένη κυρία κατασυχισμένη. 'Επρεσε σε μια καρέκλα, μπροστά στό καφενετό του κ. Παύλου, του προέδρου του χωριού κι' άρχισε σχεδόν νά κλαίη: — Κύριε Παύλο, νά χαρήτε, στείλτε σεις ανθρώπους, που ξέρετε όλα τὰ μέρη, κι' εγώ τούς πληρώνω... Μήν έπεσε πουθενά, μη σκοτώθηκε;... 'Αχ, Θεέ μου, τί νά πώ τής κόρης μου;... Θα τρελλαθώ...

Οι άλλες κυρίες την περικυλώσανε μ' ενδιαφέρο. 'Ο κ. Παύλος κρατούσε ακόμα όλη του την ψυχραιμία. — Θα βρεθί τό παιδί κυρία, μήν άνησυχείτε, που μπορεί νά πάη; Θα βρεθί. — 'Ηρθε κι' η θεία τής Λιάνας, με νέα κοπέλλα, χλωμή και ιαραγμένη' είδε τη μητέρα της σ' αυτά τὰ χάλια κι' άρχισε νά τή μαλλώνη: — Καλέ, μαμιά, πως κάνετε έτσι; — Μά, παιδί μου, δέν σκέπτεσαι... — Μπορεί νά χαθί μέσα στό χωριό, σε τρεις δρόμους μέσα; Θα τή βρούμε, κάπου θάναί. Αδτή τή στιγμή, ο κ. 'Αστυνόμος, που παρακολουθούσε, τὰ χαριά που παίζανε δυό άλλοι πιό πέρα σηκώθηκε και πλησίασε τόν κόσμο. «Κυρία, μήν άνησυχείτε, είπε με έπισημότητα, και τὰ δυό όργανά μου ψάχνουν από ώρα... Τό παιδί θα βρεθί κάπου θα απομακρύνθηκε και τώ-

ρα θα τό φέρουν όπου και νάναί». Χαμογέλασε περήφανα, κοιτάζε γύρω-γύρω όλους και ξαναγύρισε στη θέση του κτυπώντας την πέτσινη γκέτα του μ' ένα μαστίγιο. — 'Η επέμβαση του κ. αστυνόμου έδωσε κάποια τραγικότητα στην υπόθεση. — Και λείπει μισή μέρα σχεδόν, είπε η γιαγιά τής Λιάνας άπελπισμένη. — Τι μισή μέρα! τή μάλωσε πάλι η κόρη της, ούτε μιάμισυ ώρα δέν λείπει... Κι' έφυγε ξανά, γεμάτη φροντίδα νά τή γυρέψη. — Καλέ, εγώ φοβάμαι, έλεγε με ήλικιωμένη κυρία. Χθές ήταν έδω ένα σωρό τσιγγάνοι. — Και λέτε νά την κλέψανε όπως στα μυθιστορήματα; είπε μια άλλη νέα και γέλασε... Στη στιγμή, όλα τὰ καλά και τὰ κακά τής μάνας βγήκανε στη μέση. Είχε καθίσει ο καθένας στη δουλειά του κι' έλεγε, κι' έλεγε... — 'Ολοι την θυμόνταν που έπαζε με τὰ άλλα παιδιά στην πλατεια' «μια χαρά τό καίμενο» τί ώρατα που τής πήγαινε τό θαλασσο φορηματάκι; πού φορούσε χθές! πόσο χαριτωμένη ήταν με τή γιαπωνέζικη δμπρελίτσα, που βαστούσε τό μεσημέρι σαν έφυγε με τή γιαγιά της! και τὰ ώρατα της ματάκια, που τὰ ξέρανε τώρα όλοι, άγγελικά μάτια! Σάν τόν ουρανό... — Καλέ αυτό τό παιδί παραήτανε σκάνδαλο, είπε η γριά κυρία που είχε μιλήσει πριν για τούς τσιγγάνους. Δέν θυμάστε στέν περιπατο πως έτρεχε αδιάκοπα και πως την κυνηγούσανε από πίσω η γιαγιά της και η θεία της; 'Επτά χρονών κορίτσι και νά κάνη έτσι σά μωρό! Και τί κοκεταρία! Κάθε μέρα νά θέλη νά τις βάζουν κι' άλλο φόρεμα. 'Α! τὰ παιδιά δέν θέλουν έτσι. Νά, τὰ άποτελέσματα. Νά ξέρατε με τί αούστηρότητα μεγάλωσα εγώ τὰ παιδιά μου... Και ξεφύσηξε συγχισμένη. — 'Η ώρα περνούσε και η Λιάνα δέν είχε βρεθεί ακόμα. 'Η γιαγιά της, καθι-

σμένη μονάχη με τόν κ. Παύλο, ήταν νά την λυπάσαι για τή άνησυχία της. — Πόπη, Τάκη, άκούστηκε μια μιλία νά φωνάζη στα παιδιά της. Προσέξτε. Εγώ δέν θα στείλω ανθρώπους νά σας γυρεύουν σαν την Λιάνα, και νά τό ξέρετε... Αδτή την ώρα γύρισαν και τὰ «όργανα» του κ. αστυνόμου άπρακτα... 'Ολος ο κόσμος σηκώθηκε στό πόδι κι' η άπελπισία τής γιαγιάς κορυφώθηκε. Ξαφνικά έπεσε σά μπόμπα στην πλατεια... η φωνή τής Λιάνας, τραγουδιότη, δυνατή και χαρούμενη όπως πάντα — Γιαγιακούλα, γιαγιακούλα, νά δής, τρία μικρούλακια, τρία μικρούλακια και ταικάκια τσάα δά!... Στο προσωπάκι της ήταν ζωγραφισμένη η εδτυχία, τὰ θαλασσιά ματάκια της πετούσανε σπιθες. Τὰ ξανθά δλέσια μαλλιά της τής τάπερνε ο άέρας καθώς έτρεχε, και τὰ μακριά χέρια και πόδια της κουνιόνταν μ' όλη τους τήν ενεργητικότητα. Σαστισμένοι όλοι την κοιτάζανε... Μ' αδτή, συναπαρμένη από τόν ένθουσασμό της, έτρεφε προς την Πόπη, χωρίς νά βλέπη τίποτα. — Πόπη, Πόπη έλα... τρία μικρούλακια τσάα δά... — Λιάνα, Λιάνα! άκούστηκε η αούστηρή φωνή τής θείας της, που πήγε νά την πιάση. — Αδριο τό πρωτό θα φύγης, τής είπε, θα πάς στη μαμιά σου, ούτε στιγμή δέν θα μείνης πιά έδω. Την έπιασε από τό χέρι και θυμωμένη την τράβηξε μαζί της. — 'Η Λιάνα σάσιπσε. Την κοιτάζε με τὰ μεγάλα της ματάκια, που την ρωτούσαν τί είχε κάνει. Την έφερε κοντά στη γιαγιά της. — Μαμιά, τ' άκούσατε; αδριο τό πρωτό φεύγει η Λιάνα. — 'Η Λιάνα κοιτάζε γύρω της χωρίς νά καταλαβαίνει. Τό κάτω χέλι της κρεμάστηκε κι' άρχισε νά τρέμη. Τους κοιτάζε όλους γύρω-γύρω με τὰ ώρατα ματάκια της βουρκωμένα, είδε που τή βλέπανε όλοι με περιέργεια, δέν κρατήθηκε κι' έπεσε στα γόνατα τής γιαγιάς της, ξεσπώντας σε δυνατό κλάμμα... — Εκείνη σαστισμένη, κλαίγοντας και γελώντας μαζί, τής χάρεινε, χωρίς νά τό καταλαβαίνει, τὰ χρυσά μαλλάκια της. — Τό προσδύλατε, λέγανε τώρα τής θείας της οι άλλες κυρίες. Δέν έπρεπε, δέν έπρεπε.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΣΤΑΡΟ

Παραμύθε

Μια φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας Βασιλιάς και μια Βασίλισσα. Η Βασίλισσα ήταν όμορφη, καλή, και φυλόπονη, ο Βασιλιάς δέν ήταν κακός, μ'α πολύ πεισματάρης και τόσο άράθυμος, που με τό παραμικρό άναθε και κόρωνε. Έδινε τότε διαταγές που γινόνταν μ' αυτές μεγάλες άδικίες, μετάνοιωνε ύστερα, μ'α τό πείσμα του δέν τόν άφινε νά παραδεχτή πως άδίκησε άλλους. Δέν είχαν περάσει έξη μήνες από τόν καιρό που παντρεύτηκε ο Βασιλιάς, και έκανε στό Παλάτι ένα μεγάλο τραπέζι, και κάλεσε σ' αυτό τή δωδεκάδα του και πολλούς άρχοντες τού τόπου. Την ώρα που τελείωναν τὰ φαγιά και άρχιζαν τὰ φρούτα και τὰ γλυκίσματα, η Βασίλισσα, χωρίς νά θέλη, έρευτήκε δυνατά. Γύρισαν όλοι και την κοιτάζανε, μ'α δέν είχαν τίποτα. Ο Βασιλιάς όμως τής έφριξε μια τέτοια ματιά που την έσφαζε. — Εκείνη σε λίγο προφασίσθηκε πως την έπιασε κάποιος ξαφνικός πόνος, και σηκώθηκε από τό τραπέζι. — Όταν έφυγαν οι καλεσμένοι, ο Βασιλιάς τής είπε πως για τή ντροπή που του έκανε μπροστά σε τσούς, θα την έδιωχνε την άλλη μέρα τό πρωτό. Και αυτό τό έκαμε. Την παρέδωσε σε τρεις ανθρώπους τής έμπιστοσύνης του, και τούς διέταξε νά πάνε νά τή σκοτώσουν, και για δείγμα νά τού γεμίσουν από τό αίμα της ένα μικρό γυαλί που τούς έδωσε. Την πήραν εκείνη, βγήκαν έξω από την πολιτεια, ως που φτάσανε σ' ένα πυκνό δάσος. Εκεί τής είπαν τή διαταγή που είχαν από τό Βασιλιά και τής έδειξαν και τό γυαλί, που έπρεπε νά τό γεμίσουν από τό αίμα της. Αδρήθηκε, σκοτώθηκε η Βασίλισσα σαν τάκουσε, και τούς παρακάλεσε νά τής χερτίσουν τή ζωή. Εκείνοι την ψυχοπνεύτηκαν κι' αποφάσισαν νά μήν τή σκοτώσουν, μ'α την όρκισαν νά μη φανερή σε κανένα ποιά ήταν, και νά μη κατεβή ποτέ στην πολιτεια τους. Στο τέλος, για νά γεμίσουν τό γυαλί από τό αίμα της, τις είπαν νά δεχτή νά τής κόψουν ένα φαλάγγι από τό μικρό δακτυλάκι τού χεριού της. — Έτσι κι' έγινε. Γέμισαν τό γυαλί και πήραν μαζί τους και τό κομματάκι από τό δάκτυλό της. — Όταν γύρισαν στό παλάτι και τούς ρώτησε ο Βασιλιάς αν έκαναν όπως τούς διέταξε τού είπαν: — Ναι, Πολυχρονημέμε μας, νά και τό γυαλί με τό αίμα της, νά ακόμη κι' ένα κομματάκι από τό δάκτυλό της. Σάν τὰ είδε, ο Βασιλιάς ανατρίχιασε, μετάνοιωσε, μ'α ήταν άργά πειά. — 'Ας άφήσουμε τό Βασιλιά και ας έδουμε τί άπόγινε η βασίλισσα.

Σάν την άφησαν μόνη, άρχισε νά περπατάη μέσα στό δάσος ως που νύχτωσε' εκεί την έπιασε φόβος μεγάλης, γιατί άκουγε νά σούρλιάζουν οι λύκοι κι' άλλα άγρίμια και θηρία. Άπελπισμένη και φοβισμένη, μήν ξέροντας που νά κρυφτή, τής φάνηκε πως είδε μακριά φως, τράβηξε κατά κει, και βρέθηκε μπροστά σε μια καλύβα. Κτόπησε και τής άνοιξε μια γριά. — Καλησπερα σταυρομάννα. — Καλώς την σταυροθυγατέρα, τής απάντησε η γριά. — Μάφινεις νά μείνω άπόψε στό καλύδι σου, που έχασα τό δρόμο μου; — Νά μείνης όχι μονάχα άπόψε μ'α δυο θέλεις, νά μου κάνης και μένα συντροφιά που είμαι έρημη σ' αυτόν τόν κόσμο. Ευχαριστήθηκε η Βασίλισσα και δόξασε τό Θεό που τής φανέρωσε τέτοιο καλό άποκούμπι, κι' από την άλλη ημέρα μπήκε στην άργαλειό που είχε η γριά και ύφαινε, και τὰ πανικά αυτά τ'α παίρινε η γριά και τὰ πούλαγε κάτω στην πολιτεια, άγόραζε από εκεί άλεύρι, μάζευαν και χόρτα από τό δάσος, είχανε αδγά και γάλα, από τις κόττες και την κατσικά τής γριάς, και περνούσαν καλά. — Αμα πέρασαν λίγοι μήνες, η Βασίλισσα, που είχε μέσα της παιδί δυό μηνών όταν την έστειλε ο Βασιλιάς νά τή σκοτώσουν — και αυτός τέτοιο πράγμα δέν τό ήξερε — γέννησε κι' έκανε ένα άγόρι, που ήταν πολύ όμορφο και έμοιαζε τού πατέρα του. Μεγάλωσε τό παιδί και τό τρείλιανε στό σχολείο. Αμα τό είδαν τὰ άλλα παιδιά, έτσι καθαρό με ρούχα φτωχικά μ'α καλοσυγυρισμένα, και με την όμορφάδα που είχε, τό παρατσούκλισαν Βασιλόπουλο, κι' έτσι τό φωνάζανε και μέσα στην τάξη, και στα παιχνίδια τους. Πέρασε καιρός που τό Βασιλόπουλο τέλειωσε τό σχολείο, μεγάλωσε ακόμα, και σαν κατάλαθε καλά τόν έαυτό του και τόν κόσμο, άρχισε νά ρωτάη τή μάνα του, ποιος ήταν ο πατέρας του και τί δουλειά έκανε. — Ω, παιδί μου, τού είπε εκείνη, ο πατέρας σου πέθανε όταν σε είχα στην κοιλιά μου, και έτσι άπόμεινες κοιλάρφανο. Δουλειά ταχτική δέν είχε, πότε έκανε τόν κτίστη, πότε τόν σκαφτιά, και πότε τόν μαραγκό. — Που είναι τὰ έργαλεία τής τέχνης του; ξαναρώτησε τό παιδί. — Αναγκάστηκε νά τὰ πουλήσω σαν έμεινα χήρα. — 'Αχ! μάνα, δέν τάφινεις νά τὰ βρω κι' εγώ και νάχω κάτι τι από τόν πατέρα μου, που δέν έχω τίποτα. Μ'α λέγοντας αυτά, έδειχνε πως δέν πίστευε τὰ όσα τού έλεγε η μάνα του, κι' άρχισε από τότε νά την ρωτάη πιό έπίμονα κάθε μέρα, για νά την άναγκάση νά τού πη ποιος ήταν ο πατέρας του.

'Η μάνα του στενοχωριότανε και πουλέμαγε όλο με τὰ ίδια λόγια νά τό κάνη νά παραδεχτή πως τού έλεγε αλήθεια, μ'α εκείνο τού κάκου. Έπιτελους τής είπε: — 'Αχ, μάνα, πές μου την αλήθεια, γιατί δέν μπορώ νά τό χωνέψω πως έσύ τόσο ώραία και καλή, είχες πάρει άντρα σκαφτιά, κτίστη η μαραγκό' έπειτα γιατί έμένα τὰ παιδιά στό σχολείο, όταν με πρωτοείδανε, είπανε πως έμοιαζα σά βασιλόπουλο, και ύστερα μου τό κόλλησαν και παρατσούκλι; Κάτι μου λέει μέσα μου, πως ο πατέρας μου ζή και θα είναι μεγάλος άρχοντας, και γι' αυτό δέν θέλεις νά μου πής ποιος είναι. — 'Απ' έδω την είχε απ' εκεί την είχε, ως που στό τέλος την κατάφερε και τού ιστόρησε τό τί έγινε, και πως βρέθηκε εκεί, μακριά από τόν κόσμο. — Έννοια σου, τής λέει τότε, μάνα, και εγώ θα τὰ καταφέρω νά ξαναπάς με τμη η και δόξα στό παλάτι τού πατέρα μου. Θέλω όμως ένα άλογο, μια καλή φορεσιά και ένα τουφέκι. — Είσε κι' άπόεισε η μάνα του, και τού έδωσε νά πουλήση στην πολιτεια ο,τι πανικά είχε από τόν άργαλειό, κι' ο,τι άλλες οικονομίες είχε ως τότε, κι' έτσι τό παιδί άγόρασε τ' αλογο, τό τουφέκι και τή καλή φορεσιά. Πήγε ακόμα και σ' ένα χρυσικό και τόν πλήρωσε νά τού μαλαματοκαπνίση μ'α φούχτα στάρι, τόρριξε στην τσέπη του, άποχαιρέτησε τή μάνα του, και μια και δυό ξεκίνησε για την πολιτεια και πήγε στό παλάτι. Σάν έφτασ' εκεί, ζήτησε νά παρουσιασθή στον Βασιλιά για νά τού πη ένα μεγάλο και σπουδαίο μυστικό. Τόν δέχτηκε ο Βασιλιάς, και τότε τό παιδί, δειχνοντάς του τό μαλαματοκαπνισμένο στάρι, τού είπε. — Πολυχρονημέμε μου, στό χωριό μου βγαίνει αυτό τό στάρι, μ'α εκεί καθένας έχει τό δικό του χωράφι, κι' επειδή εγώ δέν έχω, ήρθα νά σε παρακαλέσω νά μου δώσης χωράφια νά τὰ σπείρω, νά θησαυρίσης και σ' από τέτοιο καρπό. — Χωράφια όσα θέλεις, τού είπε ο Βασιλιάς χαρούμενος, φέρε έσύ σπόρο πολύ, κι' εγώ θα σου δώσω όχι μόνο τὰ χωράφια μ'α κι' έργάτες όσους θέλεις. — Σ' ευχαριστώ, πολυχρονημέμε μου, μ'α τό στάρι αυτό, για νά καρπίση, πρέπει όσοι θα ζευγαρίσουν τὰ χωράφια, θα τό σπείρουν και θα τό θερίσουν, νά μη ρευτούν την ώρα που θα δουλεύουν, αλλοιωτικά θα βγή συνηθισμένο κι' όχι χρυσαφένιο στάρι. — Μ'α στό χωριό σου πως γίνεται; δέν ρέβονται οι άνθρωποι εκεί, σαν κίνουν τέτοια δουλειά; — 'Οχι, Βασιλιά μου. — Μ'α κι' αν ρευτούν, σπουδαίο πράγμα είναι; ξαναείπε ο Βασιλιάς.

— Άμ' άφου δέν είναι σπουδαίο, πα- λυχρομένη μου, τότε γιατί έσύ, και νά μέ συμπαθάς, έβαλες και οκώτωσαν τή Βασίλισσα τή γυναίκα σου, γιατί έτυχε νά ρευτή στο τραπέζι σου, μπροστά στος ξένους σου;

— Ο Βασιλιάς, άμα άκουσε αυτά, κιτρι- νισε και άρχισε νά τρέμη, γιατί βρισκό- τανε άνθρωπος στον κόσμο νά ξέρη ένα τέτοιο μυστικό.

Τότε όμως ο νέος τον ήσυχασε και του φανέρωσε πιά όλη τήν αλήθεια.

— Ο Βασιλιάς, σαν άκουσε τήν ιστορία, τον άγκάλιασε, τον αναγνώρισε για παιδί του, και του έδωσε συνοδεία και βασιλικά

ροούχα, νά πάη νά φέρη στο παλάτι τή μάνα του.

Πήγε τό παιδί στο δάσος και αντικρύ- ζοντας τή μάνα του, τής είπε:

— Έμπρός, μάνα, βάλε αυτά τά βα- σιλικά φορέματα και έλα νά πάμε στο παλάτι μας' εκεί μάς περιμένη ο πατέ- ρας μου κι' ο άντρας σου.

— Ήξινησαν, πήρανε μαζί τους και τή γραϊά τής καλύδας, κι' άρχισανε γλέντια και χαρές και ξεφάντωσες πολλές, που κράτησαν μιιά δλάκρη βδομάδα, και έ- ζησαν όλο τους τον καιρό στο παλάτι τιμημένοι και δοξαμένοι.

ΠΑΝ. Β. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό CH. DICKENS

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Κι' αυτό για νά κάνει ό,τι θέλει, έ- πειδή ή μάνα του τον είχε παραχαϊδε- μένον. Εγώ όμως δέν καταλάβαινα τότε και πολλά πράγματα.

— Άς τό άρνηθώ! είπε ο Στίρφορντ.

— Τι θά πη αυτό; ρώτησε ο κ. Κρίκλ. Ν' άρνηθώ πώς είναι ζητιάνος; Μά τί δηλαδή, ζητιανεύει τάχα στους δρόμους;

— Κι' αν δέ ζητιανεύη ο ίδιος, ζη- τιανεύει ή πιιά στενή συγγένισά του δέν είναι τό ίδιο;

— Ένοιωθα τό χέρι του κ. Μέλ νά μέ χαιδεύει νευρικά στο κεφάλι και νά σι- γοτρέμη από τήν ταραχή. Τόν κοίταζα, γεμάτος τόφους γιατι είχα φανερώσει στο Στίρφορντ τό μυστικό του' μά εκείνος κοίταζε κατάματα τον δριστή του, χω- ρίς νά δίνη προσοχή σε μένα.

— Άφου ζητήτε νά εξηγηθώ, κύριε Κρίκλ, είπε ο Στίρφορντ, χρωστώ νά εξη- γηθώ: ή μητέρα του ζή από ζητιανιά, σ' ένα πτωχοκομείο.

— Ο κ. Μέλ άκούστηκέ νά ψιθυρίζη μέσ' στην ταραχή του:

— Τό περιμένα...

— Ο κ. Κρίκλ γύρισε προς τον υπάλ- ληλό του συνοφρυωμένος και του είπε:

— Κύριε Μέλ, άκουτε τί λέει ο κ. Στίρφορντ; Σάς παρακαλώ νά άναιρέσετε αυτά τά λόγια του μπροστά στος μα- θητές μου.

— Δέν έχω ν' άναιρέσω τίποτε, κύ- ριε, άποκρίθηκε ο κ. Μέλ, ενώ επικρα- τούσε βαθιάτη σιγή. "Εχεις δικιο. Αυτό που είπες, είναι αλήθεια.

— Τότε, σάς παρακαλώ πολύ, νά δη- λώσετε μπροστά στος μαθητές μου, ότι τό περιστατικό αυτό πρώτη φορά τό μα- θάινω αυτή τή στιγμή.

— Δέν πιστεύω νά τό ξέρατε...

— Δέν πιστεύετε; Τι θά πη αυτή ή έκφραση;

— Δέ φαντάζομαι νά μέ νομίζατε πλούσιο, είπε ο έπιμελητής τής Σχο- λής Σάλεγκ. Φαντάζομαι πώς ξέρατε

ποιά ήταν και είναι ή οικονομική μου κατάσταση και ποιά ή θέση μου έδώ μέσα.

— Φοβούμαι, είπε ο κ. Κρίκλ (και οι φλέβες του φούσκωναν από θυμό) φο- βούμαι πώς ή θέση σας έδώ μέσα δέν εί- ναι πιιά σίγουρη. Τό σχολείο μου δέν είναι φιλανθρωπικό κατάστημα, κύριε Μέλ, και τό καλύτερο που έχετε νά κά- μετε, είναι νά μάς άποχαιρητήσετε, και μάλιστα τό γρηγορότερα.

— Τότε, φεύγω τώρα άμέσως, είπε ο κ. Μέλ και σηκώθηκε.

— Πώς; έκαμε ο κ. Κρίκλ.

— Σάς άποχαιρητώ, κύριε Κρίκλ, κα- θώς και έλους έσας, κύριε, είπε ο κ. Μέλ, χαιδεύοντάς μου πάλι τό κεφάλι. Σά σάς, Στίρφορντ, τό μόνο που έχω νά εύχηθώ, είναι νά μετανοιώσετε μιιά μέρα για τό κακό που έκάματε σήμερα. Για τήν ώρα, δέ θά ήθελα καθόλου νά εί- στε φίλος μου, ούτε φίλος κανενός άν- θρώπου που έκτιμώ.

Μά χαιδεψε για τελευταία φορά, πή- ρε από τό συρτάρι του μερικά βιβλία και τό φλάουτο, ξανάβαλε τό κλειδί στην κλειδαριά για νά τό χρησιμοποιήση ο διάδοχός του, και βγήκε απ' τό δωμά- τιο μ' αυτά τό λιγα πράγματα στο χέρι.

Τότε ο κ. Κρίκλ έδωσε ένα λόγο, που τον διερμήνευε, φυσικά, ο Τόγκμπυ. Εύχαρίστησε τό Στίρφορντ, γιατί είχε υπερασπίσει τήν καλή φήμη του scho- λείου, και τούσφιξε τό χέρι, ενώ έμεις φωνάζαμε «Ούόρρά!» Φώναζα κι' εγώ, χωρίς νά ξέρω γιατί, άν κι' ή καρδιά μου ήταν βαρειά από τή λύπη για τον καλό κ. Μέλ. Ο κ. Κρίκλ έδωσε κάμ- ποσες ξυλιές στον Τράτλ, γιατί τον έ- πιασε νά κλαίη επειδή έφυγε ο κ. Μέλ — και τέλος γύρισε, νά ζαπλωθη και πάλι στο κρεβάτι του.

— Εμείναμε μόνοι μας και δέν ξέραμε καλά-καλά τί νά πούμε. Εγώ ήμουν τόσο λυπημένος γιατί είχα παίξει τότο ρόλο σ' αυτή τήν υπόθεση, ώστε θάφωνα

ελεύθερα τά δάκρυά μου νά τρέξουν, άν δέν φοβόμουν μή μέ παρεξηγήση ο Στίρ- φορντ — τόσο σπουδαίος ήταν μέσα στη φαντασία μου αυτός ο μεγάλος συμμη- θητής.

— Τι κουτός αυτός ο Τράτλ! είπε ο Στίρφορντ. Είμαι πολύ θυμωμένος μαζί του, γιατί έκλαψε όταν έφυγε ο κ. Μέλ. Καλά τις έφαγε τις ξυλιές!

— Ο καιμένος ο Τράτλ είχε ξεχάσει πιά τις ξυλιές και καθόταν φρόνιμα στο θρανίο του ζωγραφίζοντας ανθρώπια.

— Δέ σκοτίζομαι κι' αν θυμωσες μαζί μου, άπάντησε. Μιά φορά, δέν του φέρ- θηκαν καλά τό κ. Μέλ.

— Δηλαδή, ποιόν έννοεις όταν λές «δέν του φέρθη καν»; ρώτησε ο Στίρφορντ.

— Μά έσένα έννοώ, άπάντησε ο Τράτλ.

— Και τί τούκανα έγώ;

— Τι τούκανες; Τόν έβρισες, τον πλή- γωσες και τούκαφες και τό φουμί του.

— Τόν έβρισα! είπε περιφρονητικά ο Στίρφορντ. Μ' έβρισε κι' αυτός άλλο τόσο! Όσο για τή θέση του που έχασε — χαρά στη θέση! — θαρρείς πώς θά τον άφίσω έτσι; Θά γράψω στη μητέρα μου νά του στείλει χρήματα νά τον άποζη- μιώσει.

Και πάλι θαυμάσαμε τήν ευγένεια των αισθημάτων του Στίρφορντ. Η μη- τέρα του ήταν πλούσια χήρα, που δέ χα- λούσε ποτέ χατήρι του γιού της, κι' εί- μαστε βέβαιοι ότι θάστελνε χρήματα για τον κ. Μέλ.

Τό βράδυ όμως, που πέσαμε νά κοι- μηθούμε θαρρούσα πώς άκουγα τό φλά- ουτο του κ. Μέλ νάντηχέι μελαγχολι- κά σ' αυτιά μου, και συλλογιζόμουν ο- λοένα τό φτωχό-μας έπιμελητή, που ίσως τήν ίδια αυτή ώρα, θάπαιζε τό φλάουτό του κοντά στη γριά μάνα του. Ήμουν όμως βέβαιος ότι ο Στίρφορντ έκαμε αυτό τό κακό, όχι από μοχθηρία, αλλά από κακοκεφαλιά, σαν παραχαϊδεμένο παιδί που ήταν.

— Ο ίδιος ο Στίρφορντ αντικατάστησε τον κ. Μέλ, (έλα τά ήξερε κι' αυτός!) ως που βρήκαν άλλον έπιμελητή. Τό καινούργιο αυτό πρόσωπο ήρθ' ένα βρά- δυ και, πριν αναλάβει τά καθήκοντά του, δείπνησε στο τραπέζι του κ. Κρίκλ και τον παρουσίασαν στον Στίρφορντ που τον βρήκε πολύ «σι' κ». Ο νέος δάσκαλος έπιασε δουλειά από τήν άλλη μέρα. Έ- μες οι άλλοι, μιιά που ξέραμε ότι ο Στίρ- φορντ τον βρήκε σί' κ, τον σεβόμαστε πολ- λό περισσότερο από τον καιμένο τον κ. Μέλ, χωρίς νά καταλαβαίνουμε γιατί.

— Ένα βράδυ, όπου είμαστε όλοι άνω- κάτω, γιατί ο κ. Κρίκλ είχε τά νεύρα του και μάς χτυπούσε σά στραβός, μπή- κε μέσα ο Τόγκμπυ και φώναξε με τήν πιιά χοντρή φωνή του:

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό JULES CHANCEL

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Ο Νικόλας διέκοψε χαμογελώντας. — Και ξέρετε, Έψηλότατε, είπε, δέν είναι καθόλου εύκολο νά καταφέρη κα- νένας νά σάς δει.

— Ο πάγος πιά είχε λιώσει. Ένα χα- μόγελο έρώτιζε τώρα τό πρόσωπο του μικρού Δελφίνου, που θέλησε κι' αυτός νά περιποιηθώ όσο μπορού- σε τους επισκέπτες του.

Τους έδειξε τά βιβλία του που ήταν πεταγμένα σε μιιά γωνιά και ήταν γεμάτα σκόνη.

— Ο Σιμόν τά σήζιζει για ν' ανάθη τήν πίπα του, είπε, γιατί έγώ, καθώς φαίνεται, δέν κάνω νά διαβάω κανέ- να άλλο βιβλίο παρά τουτό έδω.

Και τό παιδί τους έδειξε, κρεμασμένη από τον τοίχο, τήν «Διακήρυξη των δικαιω- μάτων του ανθρώπου», που ο Μαρξ του είχε πει πώς έ- πρεπε νάντικαταστήση κά- θε άλλη ειδωλολατρική εί- κόνα στος τοίχους των παλατιών καθώς και τής πιιά φτωχικής καλύδας.

— Μά έπιτέλους, ρώτησε ή Νανέττα έξω φρενών, όλος ο κόσμος φαίνεται κα- κός μέσα σου.

— Ά όχι, άπάντησε ο Δελφίνος, έχω και φίλους, μόνο που δέν τολμούνε νά τό δείξουν. Φαίνεται πώς είναι επικίν- δυνον νά φαίνεται κανείς καλός σ' ένα παιδί σαν και μένα. Νά, έλάτε νά ίδητε τί μου χάρισαν ο Μαρξ, ο Μενιέ και ο Σιουμέττ.

Και τραβώντας τούς φίλους του κατά τον άριστέρο πύργο, τους έδειξε ένα με- γάλο κλουβί όπου χοροπηδούσαν τρία καναρίνια.

— Τά έχω κρυμμένα έδώ πέρα, εί- πε, γιατί φοβούμαι μήπως ο Σιμόν τους κλέη κακό. Τό βλέπετε εκείνο εκεί που πίνει νεράκι; Είναι τό αγαπημένο μου. Γι' αυτό του έχω δέσει και μιιά τριαντα- φυλλιά κορδέλλα στο ποδαράκι. Όπο- τε άνοίγω τήν πόρτα του κλουβιού, έρ- χεται και κάθεται στο χέρι μου ή στον ώμο μου. Μά έχω ένα φόβο μήπως τό δει καμμιά ημέρα ο Σιμόν! Θά τό σκο- τώση, δίχως άλλο.

Και γρήγορα-γρήγορα ο μικρός φυ- λακισμένος έκλεισε τήν πόρτα και πήγε με τους φίλους του στην άλλη κάμαρα.

— Εκεί εξακολούθησε τις έκμισθηρέυ- σεις του στα παιδιά. Τους έξιστορούσε όλη τή θλιβερή ζωή του από τήν ήμέ- ρα που τον χώρισαν απ' τήν μητέρα του, όλη τήν πίκρα που ξεχειλίζε απ' τήν

καρδιά του και που τή κρατούσε κρυμ- μένη τόσο καιρό.

Τους έλεγε για τήν βαναυσότητα του Σιμόν που δέν μαλάκωνε με τίποτε. Τους μιλούσε για τις άτέλειωτες νύχτες που περνούσε άγρυπνος, μετρώντας τις ώρες που κτυπούσε τό ρολόι τής φυλακής ή άκούγοντας τά βήματα των στρατιωτών

— «Ω! λουλούδια σαν κι' εκείνα που έκοβα κάθε πρωί για τή μαμά...» (Σελ. 138, στ. γ.)

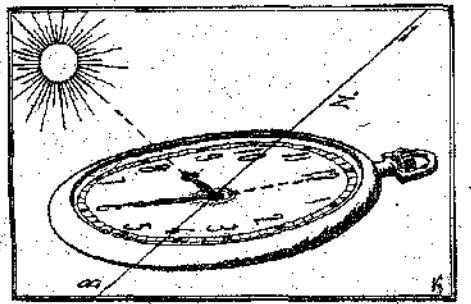
της περιπόλου, που συχνά έμπαιναν έξω- φρα μέσ' στην κάμαρά του μ' ένα μεγάλο φανάρι για νά ίδουν αν βρισκόταν πάντα εκεί. Τους έξήγγισε κανείς, άλλοι ήταν κα- λοί και άλλοι κακοί. Έτσι, μερικοί, όπως ο Μισιονιέ, ο Μενιέ και ο γιατρός Λεμ- πέφ έκαναν τον άγριο και τον άπόπειρ- νον νά φαίνεται κανείς καλός σ' ένα παιδί σαν και μένα. Νά, έλάτε νά ίδητε τί μου χάρισαν ο Μαρξ, ο Μενιέ και ο Σιουμέττ.

Και τό παιδί ρωτούσε πάντα μ' άπορία: — Γιατί μέ φοβούνται τόσο πολύ; Τι τους έχω κάνει; Τι κακό μπορώ νά τους κάνω;

— Ούτε ή Νανέττα, ούτε ο Νικόλας, δέν θάταν ίκανοί ν' άπαντήσουν σ' αυτή τήν έρώτηση και νά εξηγήσουν στο γιό του αγαθού Λουδοβίκου Γι' πώς, όπως και τόσοι άλλοι, ήταν τό άθωο θύμα τής επαναστατικής έκείνης εποχής που είχε άναστατώσει δλόκληρο τον κόσμο.

Μά για τήν ώρα, ο μικρός δέν συλλο- γιζόταν πιά τήν δυστυχία του. Μαζί με τους δυο μικρούς του φίλους, που χάρις στην έξυπνάδα τους και τό θάρρος τους, είχαν κατορθώσει νά τον πλησιάσουν, είχε μπαί στη φυλακή του μιιά άχιτίδα χαράς και έδωχίας. Είχε κι' αυτός με- θώσει όπως είχε μεθύσει κι' ο Σιμόν απ' τό κρασί. Ξεχνώντας τή θλιβερή κατά- στασή του, ξαναζούσε πάλι τήν πρώτη

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΥΞΙΔΑ

— Αν είμαστε σ' άνοιχτό χώρο και μπο- ρούμε νά δούμε τήν άνατολή ή τή θέση του ήλιου, βρούμε τότε εύκολα τήν διεύ- θυνση προς βορράν και προς νότον. Πώς μπορούμε όμως νά προσανατολισθούμε χω- ρίς πυξίδα, σ' οποιαδήποτε ώρα τής ήμέ- ρας και σ' οποιοδήποτε μέρος κι' αν ήσ- σόμαστε; Πάλι με τον ήλιο (είτε λάμπει, είτε είναι σκεπασμένος με σύννεφα, όταν μπορούμε νά προσδιορίσουμε τή θέση του) και μ' ένα ρολόι που νά ηγαίνη καλά.

Πρόνοιας τό ρολόι και τό κρατούμε ο- ριστώνως (με τον ήλιο) προς τά έκά- να), άστε ο ώροδείκτης νά διευθύνεται προς τον ήλιο. Η διεύθυνση τότε τής εύ- θείας, που χωρίζει σε δύο (διχοτομεί) τήν γωνία που σχηματίζει ο ώροδείκτης με μιάν εύθεια από τό κέντρο του ώροπίν- κα ως τό 12 (ή XII), είναι ή προς νότον διεύθυνση. Η αντίθετη βεβαιά είναι ή προς βορράν.

ΚΑΡΠΙΟΣ

του παλιά ζωή. Δε βρισκόταν πιά στο Τέμπλο, στη σκοτεινή και υγρή φυλακή του, με δεσμοφύλακα τόν άγριο και βάρβαρο Σιμόν. Οχι... Ξανάβλεπε τόν έαυτό του ανάμεσα στους δλόφωτους και καταπράσινους κήπους των Βερασλλιών.

Μαζί με τόν Νικόλα και με τή Νανέττα, διασκεδάζε με τήν καρδιά του, παίζοντας κρυφτό, κυνηγητό και τόν κερράκι, όπως τό έκανε ένα χρόνο πριν, στο πάρκο του παλατιού μαζί με τήν κυρία ντέ Τουρζέλ, τήν ώραία πριγκήπισσα ντέ Λαμπάλλ και τόν κόμητα ντ' Αρτουά. Έπρεξε, τραγουδούσε, και τή χαρμόσυνα γέλια του άντηχούσαν παράδοξα στους τοίχους τής φυλακής, όπου ως τότε δεν είχαν άκουστεί παρά μονάχα θρήνοι κι άναστεναγμοί. Σε λίγη ώρα, δ περιωρισμένος χώρος τής κήμαρας δεν ήταν πιά άρκετός για τή παιγνίδια των παιδιών. Άλλωστε φοβόνταν μήπως ξυπνήσουν τόν Σιμόν με τίς φωνές τους. Και τότε δ Δελφίνος, άψηφώντας δλα, για ν' άπολαύση τίς στιγμές αυτές τής χαράς, έσυρε τούς δυδ μικρούς του φίλους ως τήν έξώπορτα του διαμερίσματος, εκείνη πού έβγαίνε στη σκάλα. Τράδηξαν τόν σέρτη κι' ή πόρτα άνοιξε.

Γιά μιá στιγμή, ή Νανέττα φαντάσθηκε πως τό βασιλόπουλο ήθελε να έπιωφεληθή αυτής τής ευκαιρίας για να δραπετεύση. Ήταν γοητευμένη με τήν ιδέα αυτή πού ούτε τολμούσε ποτέ να βάλη στό μυαλό τής—τόσο τής φαινόταν δύσκολο,— μά δ Δελφίνος άντι να κατέβη τήν σκάλα, άπεναντίας τήν άνέβηκε, άκολουθούμενος από τή δυδ παιδιά.

— Πού πάμε; ρώτησε ή Νανέττα τόν Νικόλα, τήν ώρα πού άνέβαιναν τή σκάλα εκείνη πού φαινόταν άτέλειωτη. (Ακολουθεί)

ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΩΔΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Αγαπητοί μου, Α ξέρετε τήν ιστορία του μικρού, πού πρώτη φορά στη ζωή του καταλάβαινε Αποκρίες, πού διασκεδάζε φοβερά βλέποντας τόσες ημέρες μαυσαράδες, και πού περίμενε στο παράθυρο να ιδή και τήν Καθαρή Δευτέρα. Απόρησε πολύ, όταν τού είπαν πως δεν θα ξανάβλεπε πιά παρά «του χρόνου»—σα να τούλεγαν «ποτέ»—και δεν ήθελε με κανένα τρόπο να τό πιστέψη. «Α, μπά! έλεγε» δέ γίνεται; θα περάση και σήμερα ή Γκαμήλα πώς χτές...» Και περίμενε στο παράθυρο, περίμενε... Γιατί δ μικρός δεν ήξερε ακόμα πως όλα τή πράγματα στον κόσμο τελειώνουν, πως έρχονται στη θέση τους άλλα, πως τό ζεστό χαλοκαίρι τό διαδέχεται δ κρύος χειμώνας, και πως ύστερα από τήν τρελή και σύντομη Αποκρία, έχουμε μιá φρόνημη κι' άτέλειωτη Σαρακοστή. Η Γκαμήλα πηγαίνει στο σταβλο τής, δ Παλιάτος φυλάει τή μάσκα και τή φορεσιά του, ή σάλα του χοροδ σκοτεινιάζει και κλείνει, ή εκκλησιά άνοίγει δλόφωτη, κι' άντι για κρέατα και γαλατάρια, τού πουλιού τό γάλα— τρώμε κέβι λαγάνα και κονσομέ-ταχινόσουπα...

Αλήθεια, τί είναι κι' αυτή ή νηστεία τής Σαρακοστής; Πολλοί δεν μπορούν να καταλάβουν καλά καλή τό λόγο τής, τή σημασία τής και τό σκοπό τής. Λέγεται «νηστεία», αλλά πραγματικώς δεν είναι παρά μιá αλλαγή. Έξαιρούμε μερικά άπ' τή συνήθισμένα μας φαγώσιμα και τρώμε μερικά άλλα, πού τή όνομάζουμε «σαρακοστιανά». Γιατί λοιπόν να είναι «σαρακοστιανά» τό χαβιάρι και να μην είναι και τό ψάρι; γιατί να είναι ή έλιά, κι' όχι και τό λάδι; γιατί να μην μπορούμε να φάμε και κατόπουλο, παρά μόνον άστακό, σουπιά ή καλαμάρι; —Έδλογες δί άπορίες, γιατί ή νηστεία τής Σαρακοστής είναι σήμερα τόσο αλλοιώτικη, τόσο, να ποδμε, εκφυλισμένη, πού δεν βρίσκει κανείς λογαριασμό. Ένα πλούσιο σαρακοστιανό τραπέζι, με άστακόδες, με γαριδόσουπες, με ταραμοσαλάτες, με μαυρες έλιές παραγεμισμένες με μαυρο χαβιάρι, με αυγοτάραχα, με πιλάφι μύδια, με κρασιά, με σαμπάνιες, με φρούτα, δεν διαφέρει καθόλου κι' από τό πιο πλούσιο πασχαλινό. Είναι τό ίδιο γευστικό, άπολαυστικό,—και για μερικούς άπολαυστικώτερο— και τό ίδιο θρεπτικό και δυναμικό για τό σωμα. Ναι, αλλά ή παλιά, ή αρχική νηστεία δεν ήταν έτσι. Ήταν «νηστεία» όνομα και πράγμα, στήρηση αληθινή, πείνα, τυραννία σωματική. Και τήν έθέσπισε τέτοια ή χριστιανική θρησκεία, πού πρώτη εκήρυξε τόν πόλεμο εναντίον του σώματος γι' άγάπη τής ψυχής. Για να σωθή ή ψυχή, έλεγαν οι άγιοι Πατέρες, πρέπει να ταλαιπωρηθή, να τυραννηθή τό σωμα. Και πρώτα-πρώτα με τή νηστεία, τή στήρηση τής τροφής. Έπειτα με τήν αγρύπνια, τήν αφιερωμένη στήν προσευχή. Κι' επειδή αυτό δεν μπορούσε να γίνεται όλοχρονίς, γιατί τό σωμα δεν άντητεχε κι' ή ψυχή θα τό άφινε πριν μεταώση κι' έξαγισθή στήν έντέλεια—ένα ειδικό αυτοκτονίας, πού κι' ατόγη ή θρησκεία τήν απαγορεύει, γιατί δ άνθρωπος πρέπει να ζήση και να ύποφέρει σ' αυτόν τόν κόσμο όσο θέλει δ Θεός—δρίσθηκε μιá έποχή για μεγάλη νηστεία, άλλες για μικρότερες, λιγώτερο αυστηρές, κι' άλλες για «κατάλυση οίνου και έλαίου». Έτσι τό σωμα ξανάπερνε κάποια δύναμη, για να ξαναρχίση ή τυραννία του γι' άγάπη τής ψυχής. Οι πρώτοι λοιπόν Χριστιανοί, τή Σαρακοστή, δεν έτρωγαν σχεδόν τίποτα.

Λίγο ψωμί, λίγες έλιές, λίγα χόρτα... Ακριδες και μέλι άγριο, σαν τόν Άγιο Ιωάννη στήν έρημο. Και τότε βέβαια καμμιά άπορία δεν χωρούσε: όλα ήταν έξηγημένα, όλα είχαν τό λόγο τους. Σγά σγά όμως, με τό πέρασμα των αιώνων, δ πόλεμος πού είπαμε εναντίον του σώματος άρχισε να γίνεται λιγώτερο άγριος κι' άμείλιχτος. Ώς πού, σιγά-σιγά, ήρθε ή συμπιλώση κι' άρχισε ή ειρήνη. Έπικράτησαν δηλαδή άλλες ιδέες, λιγώτερο άσκητικές, τό ίδιο όμως χριστιανικές, και βρέθηκε πως ή ψυχή μπορεί να σωθή και χωρίς μεγάλη τυραννία του σώματος: με τήν καλοσύνη, με τήν αγαθοεργία, με τήν εργασία για τούς άλλους. Κι' ή εργασία άπαιτεί σωμα δυνατό κι' άκματό. Στις ημέρες μας, ή νηστεία δεν είναι πιά καθόλου αυστηρή. Κι' όσοι ακόμα τήν κρατούν, κοιτάζουν να χορταίνουν και με τή σαρακοστιανή όπως και με τή πασχαλινή. Και κρατούν τή νηστεία για δυδ λόγους σπουδαίους. Πρώτο, γιατί έτσι τό βρήκαν. Είναι μιá συνήθεια ιερή και πατροπαράδοτη, κι' οι καλοί άνθρωποι σέβονται πάντα τίς παλιές αυτές συνήθειες, έστω κι' όταν δεν έχουν πιά τόν παλιό τους λόγο. Και δεύτερο, γιατί ή αλλαγή στη δίαιτα είναι κάτι υγιεινό, ύφελει δηλαδή τό ίδιο τό σωμα πού δεν τό πολεμούμε πιά. Λένε μάλιστα πως κι' οι άγιοι Πατέρες απέβλεπαν σε κάτι τέτοιο, όταν έθέσπιζαν τίς νηστείες. Η κατάχρηση του κρέατος, ή πολυφαγία, ή τρυφήλα βλάπτει. Καλό είναι να ξεκουράζεται κάπου-κάπου τό στομάχι με κάτι ελαφρότερο και λιτότερο. Ώστόσο για μας,—κι' ανεξάρτητα από τούς τύπους, πού είναι πάντα σεβαστοί, γι' αυτό κιόλας νηστεύουμε όσο μπορούμε,—ή αληθινή Σαρακοστή είναι ή εργασία. Έργασία και προσευχή είναι τό ίδιο, γιατί κι' δ εργαζόμενος προσεύχεται, όπως είπε δ Ιερός Αυγουστίνος. Και τώρα τή Σαρακοστή, πού δεν έχει γιορτές και διασκεδάσεις, θα εργασθούμε. Προπάντων σεις, πού πηγαίνετε ακόμα στο Σχολείο, θα κοιτάξετε τώρα τή μαθήματά σας επιμελέστερα. Είναι καιρός να κερδίσετε ό,τι χάσατε τυχόν αυτές τίς ημέρες, πού τόσοκρίτικα γλέντια δεν σας άφιναν να χετέ όλο τό νού σας στα Έλληνικά και στα Μαθηματικά... Σας άσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΜΟΙΑΖΕΙ

Μοιάζει ή καρδιά παιδιού μικρού μεξέαστη πηγή νερού, πού από τό στόμα του αναβρίζει σε γέλιο και στιγμές χαρίζεται με αυτοκόσμες γλυκιές χαρές σε γέριμες καρδιές έσπες, κι' άγοχητούν για να μετράνε τίς λύτες τους πού δεν περνάνε. CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σ' ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΡΟΛΟΙ

Πόσες χαρές, καλό ρολόι, και πόσες πίκρες νάχης δει, εκεί στον τοίχο πάντα δείχνεις τίς ώρες ποχόνες διαβει.

Διαβήκαν χρόνια, κι' άλλα χρόνια και οι μονότονα χτυπάς, πού γέλιο άκούραστο, σε λύτες, χωρίς ποτέ σου να γερνάς.

Μονότονο τό χτύπημά σου, θαρρεί κανείς δει θρηναίς έκαιους πούφυγαν για πάντα κι' ούτε ποτέ θα ξαναδής.

Ερση Αρδούου

ΛΑΚΗΣ ΚΑΙ ΜΙΜΗΣ

Ο Λάκης κι' δ Μίμης, τά δυο χαριτωμένα αδελφάκια ξέρουν ότι δ κύριος πού κάθεται κάθε άπόγευμα στους βράχους τού γαρεμισμένου φάρου, πότε μ' ένα βιβλίο, πότε μ' ένα τετράδιο, έχει στήν πλατείά τετράγωνη τσέπη του λινοδ σακακιού του, όλα τή σύνορα τής ψαρκής. Μικρά άγιστάκια δεμένα σε λεπτή μετάξινη γερή κλωστή, μεγάλες κστοιές κορφωμένες σ' ένα μεγάλο στρογγυλό φερό, και δεκάδες μέτρα μεταξωτό σπάγγο...

Τό σπίτι τους είναι έτσι κοντά και κάθε μέρα τό βρίσκει κανείς σ' αυτό τό μέρος, να κυνηγών καθόβρια σούς μαυρισμένους βράχους και να ταράζουν τή θλίβερη αγυλιά του σβυσμένου φάρου—πού άλλωστε δεν θα ξαναδύη ποτέ— με τή τρελλά τους ξεφανύτα.

Όταν όμως πλησιάζουν τή συνθημαμένη θέση του κυρίου, τά πράγματα αλλάζουν... Ω, είναι πολύ εύγενικά! Δε θέλουν να τόν άνησυχήσουν και κόνθονται και μιλούν ήρεμα και σοβαρά—σά μεγάλο—σ' ένα έπίπεδο και τετατάλιση... Κι' έλαφρός άνεβαίνει στο φαρδύ παραθαλάσσιο δρόμο...

Άλιανόρα

ΚΙ' ΟΜΩΣ, ΕΙΝΑΙ ΠΑΙΔΙ

Ντυμένη άπ' τήν κορυφή δ: τά νύχια σ' άσπρα, λευκό φουστανάκι και σαντάλινα άσπρα, χωρίς κάλτσες, ή μικρούλα Νέλλη ήταν για φίλμα. — Έλα δώ, κομμάκι μου, τής λέει μιá φίλη μου. Τό χαμόγελο πούταν ζωγραφισμένο στα χελάκια τής άρμης, και τό προσωπάκι έλαβε ένα περιφρονητικό ύφος, ενώ με άξιοπρόβεια ή μικρή έτεινε τό χέρι.

Έκεινη λοιπόν τήν ώρα τής άπόρησε άνίας, πού αισθανόμαστε όλοι, έφθασε σ' απιά του φαίνεται δ ήχος καμιάς κουβεντολάς, γιατί τόν είδαμε να δερνά άμέσως από τήν έδρα του, σαν τή γάτα τήν ώρα πού πλάνει τόν κοντικό. Έξέλασε όμως να πώ προηγουμένως, ότι οι μόνοι πού δε φαίνονται καθόλου να ένοχλοδνται από τίποτα, ήταν οι δυο μου γείτονες, πού σκυμμένοι επάνω στα γραφεία τους, φαίνονταν ά-

φέρνουν τά μακριά τους καλάμια, πού τά χρησιμοποιούν, πότε για ποδήλατα, πότε γι' άλλα—άναλόγως τής όρεξης.

Μπροστά στην τρελή χαρά τους, δ κύριος δεν σκέπτεται να διαμαρτυρηθή και ξεκουμπώνει τή μεγάλη τσέπη...

Έ, πάντα είναι καλύτερα να ψαρεύη και να μιλά κανείς με δυδ έξυπνα χαριτωμένα άγγελάκια, παρά να σπύβη στο βιβλίο.

Και άρχίζουν τού ψάρεμα. Έχουν έμπιστοσύνη στήν ψαρκή τού κυρίου και περιμένουν να σηκώση τό καλάμι. Και να, τό καλάμι τινάζεται ψηλά κι' ένα μικρό χρυσοκόκκινο ψαράκι σπαστάρα στήν άκρη του σχοινιού. Δυδ χαρούμενες φωνές τό ύποδέχονται και τά μικρά χεράκια άνοίγουν να τό πιάσουν. Σ' ένα λεπτό βρίσκαται κοντά τους.

— Τί όμορφο ήξέ, Λάκη; μά τί ψάρι είναι; — Γύλος, άπαντά δ κύριος και ξαναπιάνει τό καλάμι.

— Νά, Λάκη, κάτι πού μάθαμε! Αυτό τό ψαράκι με τά πολλά χρώματα τό λένε γύλο! Φωνάζει ένθουσιασμένος δ Μίμης.

— Τώρα πρέπει να πιάσουμε ένα αλιωτικό, λέει δ Λάκης, για να μάθουμε κι' άλλο όνομα ψαριού.

— Κι' αν είναι από τό ίδιο, τί περιάζει; άπαντά τό πρακτικό πνεύμα του άλλου. Τί άλλες χαριτωμένες κουβεντολάες! Όταν φεύγουν πιά, έχουν μέσα σ' ένα μαντηλάκι πέντε-έξη ψαράκια κι' έχουν μάθει δυδ-τρεις όνομασίες ψαριών. Τά έχουν χορτάσει, κοιτάζοντας και χαμορώνοντας κα, και τά πηγαίνουν ίσα στη γάτα.

Και σ'αυτό κυρίου τό πρόσωπο ένα χαμόγελο πλανιέται. Η χαρά τής παιδιότητας; ψυχής έχει πλημμυρίσει κι' αυτόν σαν από άημενάκιση... Κι' έλαφρός άνεβαίνει στο φαρδύ παραθαλάσσιο δρόμο...

Άλιανόρα

μεις πού προούσαμε κάλτσες, είμαστε... άρχαιότερες;

Τή βάλλας να καθήση, για ποιηκία κουβέντας, δίπλα μας. Οι άπαντήσεις τής εξακολουθούσαν να είναι πετυχημένες μά-μιά. Κοντέψαμε στο τέλος να νομίσουμε πως είχαμε καμιά δεσοινίδα ως δεκαεπτά χρονών κοντά μας...

Τότε άκριβώς χτύπησε ή πόρτα. Μπήκαν τρία-τέσσερα άλλα αδελφάκια μας κι' έτρεξαν να προσκαλέσουν τή συνομιλήτρια μας. Άρνήθηκε. Δεν καθήσαν να τήν παρακαλέσουν περισσότερο. Πήγαν στη διπλανή κήμαρα κι' ως πού να τής τρία, στρώθηκαν στα παιχνίδια τους. Γέλια! κακό! φωνές! Η Νέλλη μάς άπαντούσε τώρα έξη δ και με μονοσύλλαβες λέξεις, ενώ με τήν άκρη του ματιού παρακαλουθούσε τί γινόταν στη διπλανή κήμαρα.

Τέλος δεν βαστήχηκε! Έδωσε μιá στήν καρδέκλα τής, πού πήγε και ξεκλώθηκε ένα μέτρο πιο μακριά, κι' άφίγοντάς μας στα κρύα του λουτρού, άκλιση ως τήν άλλη κήμαρα κι' άνακατεύτηκε στο παιχνίδι. Η φύση είχε νικήσει τήν προσποίηση.

Έρβεινη

ΦΡΑΣΥΤΗΣ

Ημώνα τότε στήν Γ' τάξη του Γυμνασίου, και ή τύχη μου με είχε ρίξει δίπλα σε δυδ παιδιά—άν μπορούν να όνομαστούν παιδιά, άνθρωποι πού έχουν όλα τά χαρίσματα ενός διαβόλου—πύ από τίς 8-12 και από τίς 3-4 είχαν ως κόνη τους άπισχόληση κάθε άλλη δουλειά, εκτός από τή μαθήματα.

Ήταν ή τρίτη πρωινή ώρα, αν θυμούμαι καλά, μιás έξαιρετικά ζεστής ημέρας του καλοκαιριού κι' είχαμε Γραμματολογία.

Θέλας τώρα δ καιρός, θέλεις τό μάθημα, πού κάθε άλλο τραβόσε τήν προσοχή μας, τά στόματα όλων μας άνοιγαν τό ένα ύστερα από τ' άλλο σε χαμουρήτα, λές και κανάμα συναγωνισμό πούδ θ' άνοίξη περισσότερο τό δικό του.

Καθηγητής είχαμε έναν ήλικιωμένο κύριο, πού ούτε έβλεπε τέλει, με ούτε και άκουε καλά. Άλλ' ενώ μπορούσε να είναι δ πιο καλός καθηγητής του κόσμου, γινόταν θηρόλι μόλις νόμιζε ότι άκουγς τόν παραμικρό δάουβο στήν τάξη.

Έκεινη λοιπόν τήν ώρα τής άπόρησε άνίας, πού αισθανόμαστε όλοι, έφθασε σ' απιά του φαίνεται δ ήχος καμιάς κουβεντολάς, γιατί τόν είδαμε να δερνά άμέσως από τήν έδρα του, σαν τή γάτα τήν ώρα πού πλάνει τόν κοντικό.

Έξέλασε όμως να πώ προηγουμένως, ότι οι μόνοι πού δε φαίνονται καθόλου να ένοχλοδνται από τίποτα, ήταν οι δυο μου γείτονες, πού σκυμμένοι επάνω στα γραφεία τους, φαίνονταν ά-

Φρύνη

ποροφημένοι στήν εξέλιξη ενός παιγνιδιού ντάμας. Έκεινη άκριβώς τή στιγμή είχαν τελειώσει και καυγάδιζαν, όσο μπορούσαν σιγότερα, γιατί δ ένας άρτίσαν να πληρώση τή χήματα πού είχε χάσει στο παιγνίδι,—μαθηται μιá φορά!— όταν τό χέρι του καθηγητού μας, πού είπασε άπότομα τό αυτί του νικητού, τόν έκαμε να γυρίση προς τό μέρος του.

— Βρε, τί κάνετε αυτός; Μά δ γείτονάς μου είχε πάντα τό νού του στήν καρδέκλα πού είχε κερδίσει, κι' είπε μ' όλη του τήν ψυχραιμία:

— Ένα λεπτό, κύριε καθηγητά. Και γυρίζοντας στον συμπαίκτη του:

— Θά μου δώσης έσώ τά λεπτά μου ή όχι;

Κι' ενώ όλοι μας σκάδαμε στα γέλια γι' αυτή τή σκηνή, δ δύστυχος καθηγητής μας τραβόσε τά μαλλιά του, για τήν τόσο θρασύτητα μερικών συμμεριών μαθητών, κι' έλεινολογούσε μαζί τους κι' όλη τή νέα γενιά.

Ιούλιος Καίσαρ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΗ ΕΡΗΜΙΑ

Περπατώντας άργά-άργά ανάμεσα άπ' τή σιωπηλά και άδεια μονοπάτια, συναντούσα έδω και εκεί ένα φευγαλέο πουλί πού ή έρμηιά του φθινοπώρου τώχε τρομάξει. Τά πόδια μου χονόνταν βαθιά στα ξερά περσμένα φύλλα.

Ήταν ένα μεγαλοκόκο δειλινό, μά μιá σιγή νεκρική βασιλευε παντού, μόνο έδω και εκεί ταράζονταν άπ' τό άργό πέσιμο κάποιου φύλλου πού παραπονιάρικα άφινε τό κλαδί του για να βρθ κι' αυτό τους συντεφούς του στο χώμα.

Σάφνου μιá όχηή άκτίνα του ήλιου έσπρεψε άπ' τό χρυσό κλουβί τής και φώτισε τό μονοπάτι πού διάβαινα. Μά τρώμαζε φαίνεται κι' αυτή άπ' τήν έρμηιά του και γρήγορα χάθηκε κι' έσβησε.

Τό ίδιο πάλι μουντό κι' άγριο δειλί μας ξανάζωσε. Ένα έλαφρό άεράκι φύσηξε, και τά τελευταία φύλλα βιάστηκαν να πέσουν, άφίγοντας τά κλαδιά τους πού μοιάζανε σκελετοί άπογυμνωμένοι. Ένα κυκλάμινο πρόβαλε τό δροσερό του κεφαλάκι κάτω άπ' τή ξερά του φύλλα, και μιá σάουρα χάρθηκε κι' αυτή σ' ένα βάτο φοβισμένη. Πύδ κάτω, τρία κυκλάμινα μαζί μ' έννομένα τά κεφαλάκια τους, μένον άκίνητα, ενώ κάπου-κάπου χωρίζονται, και πάλι σμίγον με λαχάρια.

Ένα παρατεταμένο θρόσισμα των φύλλων μ' έκανε να συνέλαθα. Στάθηνά λίγο ακόμα, μά ή δρημιά τής φύσης άρχισε να μου πιέξη τήν καρδιά.

Γύρισα βιαστικά, ενώ σκεπτόμουν πως ίσως βρίσκονταν ψυχές πολύ πιο έρημες παρ' όσα είναι ή φύση αυτή τήν έποχή.

Φρύνη

μά και να μου γράφεις ακόμα γιατί
 τὸ πρῶτό σου γράμμα, γὰ τὴν ἡλι-
 κία σου εἶναι πολὺ καλὸ καὶ βέ-
 βαια τὸ δεύτερο θάναυ καλότερο.)
Δδβυ (καὶ εὖ τὸ ψευδώνυμό σου νὰ
 τὸ γράφῃς μ' ἑλληνικὰ γράμματα,
 ἔτσι ὅπως μοῦ ἔγραψες κ' ἡ ἀδελ-
 φή σου χαίρω πολὺ πὸ ἀπαίσεις
 στὸν κύκλο μας.) **Διγούλαν** (ἔλαβα
 καὶ τὰ δύο γράμματά σου καὶ συμ-
 μωροφάθηκα!) **Δερονάστειν** (ἐπειδὴ
 τὸ ἄλλο σου κομμάτι δημοσιεύθηκε,
 εἶναι δεκτὸ τὸ νέο πὸ θὰ κριθῇ μετ'
 τῆ σειρά σου!) **Κορδαλέν** (φύλλα
 ἔστειλα διὰβάσει τὸν Ὀδηγὸ νὰ ἰσθῆ
 πὸς στέλνονται οἱ λύσεις.) **Ἰρεν**
Μυρογιάν (ἔλαβα τὸ κομμάτι σου
 Σιορθωμένο καὶ, ἀν ἔγινε καλὸ,—
 δὲν τὸ διάβασα ἀκόμη—θὰ τὸ δη-
 μοσιεύσω γρήγορα.) **Μυροβόλον**
Ἄνδρον (μ' αἰετὸ κῆνος : μόλις τυ-
 πώνεται τὸ φύλλο, τὸ στέλνω στὸ
 ταχυδρομεῖο.) **Ἀνθισμένην Αυ-**
γοριάν (πολὺ εὐγενικὴ ἡ ἰδέα σας
 νὰ κέρυτε Σύλλογο γιὰ νὰ ἐγγρά-
 φηται—μ' ἔρανο βέβαια—τὰ φτωχὰ
 κ' τὰ παιδιὰ, ποὺ θέλουν μὰ δὲν μπο-
 ροῦν νὰ γίνουν ἀνδρὸφίλοι μου!)
Ευγολέτον (τὰ ἔλαβα δια' ἀλλὰ
 γιατί τόσο ἀσπρὸ τὸ μελάνι σου; ..)
Δικ Σάνδ (χαίρω ποὺ ἔγινες καλὰ
 κ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια.)
Αιτάνια (δὲν φταίω ἀγῶ, ἀφοῦ τὸ
 ἔστειλες δύο φορές· τὸς τίτλους καὶ,
 καμμιά φορά τὸς ἀλλάξω) φωτο-
 γραφία πάντα εἶσαι σὲ καιρὸ νὰ στεί-
 λης.) **Παριμίσιαν τοῦ Ἰδαώδους**
 (τὸ Σῆμα σοῦ τὸ ἔστειλα συστημα-
 τικῶς 26 Ἰανουαρίου· τώρα, ἢποθέ-
 τω, θὰ τὰ λαβῆς.) **Μάριον** (εὐχαρι-
 στῶ πολὺ· δὲν πειράζει ἀφοῦ σ' ἐμ-
 πόδισαν τὰ μαθηματῶ· ἔστειλα.)
Σπίγγα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, Σῆμα
 ἔστειλα· εἶδες τὴν ἐγκριση τοῦ ψευ-
 δωνύμου σου· χαίρω πολὺ πὸ θὰ
 λαβαίνης μέρος στὴν κίνηση.) **Δε-**
σοῦδον (εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ νέο
 ἔσοπάθωμά· ἔστειλα τὰ περσινὰ φυλ-
 λάδια 1-6.) **Τσελλὸ Ναυτάκι** (Σῆ-
 μα ἔστειλα· δεκτὸ καὶ τὰ II Πνεύ-
 ματα) **Ἀλέξανδρ** (γιὰ τὸ ἔσοπάθωμα
 εὐχαριστῶ πολὺ· λυσὸχ· καὶ τετρα-
 δία ἔστειλα.) **Δουλοῦδαι** τοῦ
Τεμπλόν (αὐτὸ Ὀδηγὸν καὶ Σῆμα
 ἔστειλα.) **Αφρικάνων** (Σῆμα κτλ.
 ἔστειλα· τὰ ψευδώνυμα ἀνανεώθη-
 καν στὸ 9ο.) **Ἐρεικην** (εὐχαριστῶ
 πολὺ· δὲν παραῖται· στὴν ἐρώτησή
 σου ναί!) **Θ. Γ. Βετούλαν** (ἔστει-
 λα τὰ τρία φυλλάδια.) **Σοφίαν Μπα-**
μίχα (δὲν μ' ἐνοχλεῖς καθόλου· ἔ-
 κωμα ἀλλαγὴ κ' ἔστειλα τὰ τρία
 φυλλάδια.) **Ματίαν Μαντάνου**
 (στὴν τὰ ὅποτε θέλεις.) **Ἑλλάδα**
Μούλια (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ
 πρῶτο σου γράμματάκι· ἔστειλα Σῆ-
 μα καὶ Ὀδηγὸ· γράψε μου.) **Κόρ-**
νευαν (μετὰ χαρῆς!) **Αιλάνταν. Κ.**
Ζήσαν κτλ. κτλ.
Εἰς ἑσας ἐπιστολῆς ἔλαβα μετὰ
 τὴν 28 Φεβρουαρίου, θάπανθῶ
 στὸ ἐρχόμενο.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙ· Ν
ανδρομηται παρακαλοῦνται νὰ
ἀγλάνουν ἀμέσως τὴν νέαν των
δικαθῶναι εἰς τὸ γραφεῖόν μας
ἀποτελλόντες καὶ δραχμ. 5
διὰ τὴν ἐκδόσεσιν τῆς νέας ταβίας.
Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν
ἀπόλειαν των φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 253ου διαγωνισμοῦ
 Ἀσέων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου
 εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ἀπριλίου.

153. Δεξιόγραφος
 Τὸν βανθὸ Φοῖβο στεφανώνει
 Ἡ τὴν ἀρχολύκη Σελήνη.
 Νῆμα λεπτὸ τώρα τυγάνει
 Κι' ὡ συμφορὰ, λύθη κ' ὀδύνη!
 Μπαίνει στὴν πόλιν ὁ ἐχθρὸς
 Καὶ παντοῦ θρῆνος κ' ὀδυρμός.
 Μικροεγγαλὴ

154. Συλλαβογράφος
 Τῆ γάτα μου φωνάζω
 Προφῆρα μ' ἔνα ἀρθεο
 Μαζὶ κ' ἑνα νησί,
 Κι' ἀπὸ τὸ στόμα βγάξω
 —Ἀνέλιπτο καὶ τοῦτο—
 Πολύχρωμο πουλί.
 Περσεύδης

155. Στοιχειογράφος
 Κάποιος μαθητὴς μὲ πιάνει
 Τὰ γραπτά του γιὰ νὰ κἀνη,
 Ἄλλ' ἀμέσως ἀπορεῖ:
 Πέντε τὰχο μετονημένα,
 Δυὸ μονάχα μοῦ ἀφαιρεῖ,
 Πὼς δὲν μένει παρὰ . . . ἑνα;
 Ἐρεικην

156. Ἀναγραμματισμός
 Ἐγὼ εἶμι μόνον ἔχω,
 Κι' εἶμαι, ἰδέε, τι μεγαλεῖο!
 Μ' ἄν τὸ πρῶτο καὶ τὸ τρίτο
 Ἀποβαίως μεταθέσῃς,
 Ἀπὸ κράτος ποὺ ἦμιον πρῶτα,
 Κάποιε ἀγριο θηρίο
 Ἡ κ' ἀστερισμὸν ὄρωτο
 Στῆ στιγμῇ θάλοτελέσῃς,
 Ὄνειρον Δέξῃς

157. Κλίμαξ
 Θ * * Σ
 Θ * * * Σ
 Θ * * * * Σ
 Θ * * * * * Σ
 Θ * * * * * Σ
 Θ * * * * * Σ
 Θ * * * * * Σ
 Θ * * * * * Σ

Ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν : τὸ
 ὑπερβατικὸν ὄν, θεὸς, ποταμὸς, ἀρ-
 χαίος ποιητὴς, μεγάλη ἐπιτυχία,
 βουκολικὸς ποιητὴς, ἀρχαίος πε-
 ζογράφος.
 Συνοῦμαλλη

158. Κρυπτογραφικὸν
 1294567 = Ἐσά.
 2151 = Πόλις τῆς Γραφῆς.
 3154767 = Ποταμός.
 46516 = Ρῆμα.
 54267 = Ὄσον σοῦ ἀνήκει.
 6767 = Ἐσά.
 734551 = Βασιλικόν.
 Ναξ

159-163. Μαγικὸς φθόγγος
 Δι' ἐνὸς φθόγγου τῆς εὐρωπαϊ-
 κῆς μουσικῆς, πάντοτε τοῦ αὐ-
 τοῦ, ἀντικαθιστῶντες ἐν αὐτῷ
 δήποτε γράμμα εἰς ἐκάστην τῶν
 κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν
 ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
 τόσαι λέξεις:
 κοῦμός, υἱός, πρὸς, ἑκάν, ἄϊλος.
 Πανελλήνιον Ὀνειρο

164. Ποιμὴν Ἀκροστιχίς
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρῶ-
 τῆς τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
 ξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
 τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθε-
 εἱς, ἀποτελοῦν ἀρχαίον περιήρη-
 μόν στρατηγόν :
 1, Στρατηγὸς Ἀχαϊκῆς Συμ-
 πολιτείας· 2, Ἀρχ. Λυρικὸς ποιη-
 τῆς· 3, Κράτης τῆς Ἀμερικῆς 4,

Ἀρχ. τύραννος καὶ σοφός· 5,
 Ἀποκατάτωρα τοῦ Βυζαντίου 6,
 Μοῦσα· 7, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
 Βάτραχος Νο 6

165. Μικτὸν
 κ - οα - κ - ασι - λγ
 Αἰματεβραμῆνο Δέξῃ

166. Γρίφος
 Ὅτι
 ὄυα
 Νυρεῦλα τ' Ὀδρανέσ

Διὰ τοῦς Γαλλομαθεῖς
167. Cryptogramme
 123456 = Poète tragique français
 256 = Animal
 32566 = Ville de Crète
 43216 = Anc. aviateur
 5436 = Ville de France
 6566 = Prince Troyen
 Σαπουνέφουσκ

168. Sans Consonnes
 * - uio - ai - a - oe
 Ἰούλιεσ Κίσερ

Τίτλοσ τοῦ 253ου Διαγωνι-
σμοῦ. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἀρχίζει
νέος.

ΑΥΞΗΣΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 50
 712. Περίανδρος (περὶ, Ἄν-
 δρος). - 713. Ἀστυάγης ἄστυ,
 Ἄγιε). 714. Γερμανὸς-γερανός, -
 715. Οἰνο-εἰμί. - 716. Ἰαίνα.
 717. Ν Ο Ν Σ Ο Σ
 Ω Ο Ω Ο Ω Ο
 Κ Ο Ρ Θ Η Α Ι Η Ν
 Ω Ν Ο Σ Ω Ν Ο Σ

718-722. Διὰ τοῦ Α : πόλις, ὀ-
 λὸς, λιτός, λῆξις, ἄλμα. - 723.
 ΧΟΡΝ-ΑΑ, ΕΑ-ΙΑΥΕ=ΕΧ-
 ΘΡΑΝ ΔΙΑΔΥΕ (Χεβρών, ΘΑ-
 βράς, Ρισελίε, ΝΑβουχοδονόσορ,
 Ἄγιοι, Ἀβυκωσία). - 724. Δύο
 κακῶν προκειμένων τὸ μὴ γελ-
 γον βέλτιστον. - 725. Μέγας εἴ-
 τωρ ὁ Ἰταρίδης (μὲ γας ρι, τὸ
 ρῶ ὑπὲρ ἰδός). - 726. Le bols tor-
 tu fait le fen droit. (Ἡ ἀνά-
 γνωσησ κατὰ στήλας ἐκ τῶν ἄνω
 καὶ τῶν κάτω ἐναλλάξ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
 στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέ-
 ραν τῶν 10 λέξεων 60 λέξτὰ ὁ λέξη
 μὲ πηχία δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ
 εὐκολία ὁρ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 3.
 Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληροῦνται διὰ διπλῆ
 Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.
 / ΑΑ' - 199

Υστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἀποχῆς, ἑναρ-
 χόμεσθ' στὴ κίνησιν, μετὰ φωνῶν καὶ
 λαμπδῶν. - Ἀπλῶνυμῆ ΡΗΤΑ καὶ ΚΑΤΗΓΟ-
 ΡΗΜΑΤΙΚΑ. διὰ δὲσ οἱ ἐναντίον μας ἀνα-
 κλιθεῖς ἦσαν ποιητικῆς ὑπερβολῆς ἦμιον
 φανταστικῆς. (Στοιχηματίζουμε μὲ 50 λέξ-
 ας - ο λέξες στεργίτες γιὰ κάθε ψευδώνυμο.)
 Ὅτε εἰδοσῆς ὄνε «Κόροσ» ὄνε . . .
 κωνεῖς δὲν ὑπάρχει στὸ ἔδλωρό μας· βῶε
 παιδιὰ, πιστεῦστε, κταντήσαμε νὰ ἐξα-
 σουμε κ' ἐμεῖς τὸ δυνάμεσά μας!
 Φιλικά : σΠ ΒΑΤΡΑΧΟΙ (Δ.Σ.)

Εὐχαριστῶ δὲσ Διαπλάσσοῦλα ποῦσ-
 τειαν στὸν (ΑΑ' - 172) Διαγωνισμὸν μου.
 Μπλό Νρόβ: Ἀνθισμένη Ἰριαντοφυλλία,
 Πληγωμένη Χρυσαιε, περμένα,
 Γαρδένια.
 / ΑΑ' - 201

Η Χρυσοσηρῆ, Γαρδένια, Φαγγαρο-
 χτίδα, χαίρετόν δια τὰ ἐλασάρια
 τοῦ περιβολιοῦ τῆς Διαπλάσσεσ.

ΑΑ' - 202
 Τὸ παλιὸ Ξενιτεμένο Πολιτικὸν
 Ἐσταλγόντος περσῆνα. παρακαλεῖ
 Διαπλάσσοῦλα ποῦσ τειαν τοῦ χάρη
 τὰ εὐχάρια γράμματά σου; καὶ τὸν ἔ-
 μοῦνται ὀδμή νὰ τοῦ γράψουν : Νῆμα
 Κατρητόγλεσ, Στρατηγιστικὴ Ἡ
 τρική Σχολή, Ἀθήνασ.
 Περμένει ἐπίσης ἀπὸ : Εὐτέρπη, Με-
 νεβεδένια, Ἀλαφρετακωτή, Βασίλει-
 σα τοῦ Δέσους, Ἄχ Πελι, Πέμα
 Δάκρυ, Νεράδες, Θέτιδα . . .

ΧΙΜΑΙΡΟΚΟΥΝΙΟ
 / ΑΑ' - 203
 Χὰρ ἐνεπίτη θὰ μοῦ προφηνέσῃς δι'
 Ἐτεροδύναμὸν Μεγάλην Ἑλλάδα
 Φιλασοφην, Μικροφραγκλην, Κυρὴ
 τῆς Φλασσας (δὲν θὰ μὲν ἀρνηθῇ)
 Χρυσόντερο κ' ἀπὸ κάθε εὐγενικῆ
 πλάσσει φηλοῦλα. Νὰ περμένα : ἀξ
 μου (ΑΑ' - 23).
 Ἀτρεῖδην, ποὺ εἶναι τὸ δάρον σου
 Κανὸς ἦν καὶ διελθῇ . . . Ψηφίστε δι-
 ἐς τὰ ἐλασάρια ψευδώνυμα Χαρσχητῆ
 Λευτεριεὶς καὶ Νυρεῦλα τ' Ὀδρανέσ
 Φρανσκη

Ψηφίσατε τὸ ἔργονον ψευδώνυμον:
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἈΒΕΡΙΩ
 / ΑΑ' - 204
 / ΑΑ' - 205
 Μπουρουλία, Ἑλληνικὴ Σημαία, Πί-
 μετὰ Πατρίδα, Λαφροσεφῆ Ἑλλη-
 Βασίλεισ Μασεδόν. Ἐνδοξὸ Ἑλληνισ-
 λο, Χαρσχητῆ τῆς Λευτεριεὶς, Αἰματεβρα-
 μη Δέξῃ, Ἀδύη Ρόδοσ, πῆς ψηφίσατε.
 Γεωργίεσ Ἀβερῶσ
 Φοῦριεσ τοῦ Ρήγη

ΑΑ' - 206
ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ (Δ.Σ.)
 2ον ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ
 Ἐνομήτων ἀρχαιοτέρων ἐξελέγησαν :
 ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Βάτραχος Νο 12
 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΙ : Βάτραχος Νο 13
 ΤΑΜΙΑΣ : Βάτραχος Νο 14
 Δεχόμεθα μέλη στὸ Μερσὸν. Διὰ
 Κοιμήσεσ Θεσσοῦ 15, Μαρσοῦ.

ΑΑ' - 207
Διαπλάσσεικῃ Ἀνεκρεατρία, Ριγο-
 ἔς λέξτε, Συγχέοσθε . . . μθιστορη-
 τὰ Σας ! . . Τυγρῶν, Καλὴ γωνίση.
 Χιμαίροκουνιγῆ
 / ΑΑ' - 208
Κεραυνὸς, ἐπερλάθησ; ὄς τὰς
 δὲν ἤξερα ποῦ λέγονται. Στελισσοῦ
 λοῦ! Ἀδέεσ τίς ἐξέπνεε ἄλλο.
 Κῆρ τῆς Ἐρήμοσ
 / ΑΑ' - 209
Ασχολήσου μὲ εὐγενέστερα πρόγραμμα
 «Κεραυνὸς». Κατανεῖς γελῶσσι ἀι-
 μωντασ ἀναλῶνθεσ καὶ ἀνοήτοισ ἀποκλι-
 θεῖς ψευδώνυμων. Δὲν ἔλεγορα Ἐκακω-
 λῆσ, Ἠσὸν τοῦ ψευδώνυμοσ σασ Ε. Σι; .
 Ὀδυσσεῖς

ΑΑ' 210
 Πρωτοκρινόντασ στὸ Διαπλάσσοῦμα
 Πχαίρετὰ Δέσους ἐσ Ἀναλλάσσοσ Μ.Μ.
 σπῆ. Δ.σ.σ : Κον Ἐρμην. Περιπέσιαν
 Γ Σπτεμβρίου 36, Ἀθήνα, διὰ :
 Ἀσπτεῦλαν

ΑΑ' - 211
Κεραυνοί, βροντῆς, ἀστροπελέκια : Πί-
 νε τὰ δερμά τοῦ Γορ. Δεμοῦσ Πόλε
 ὄροσ. «Πέντε» = Ἀθωνοῦσ, Νερίσση
 καλὴ ἀποκρίση στὸ Δημοφίσημα. Πρὸ
 διὰ ἰσητὸ δ' ΚΕΡΑΥΝΟΙ. Προσχεῖς ἀνω-
 λῶσις.
 Σὺλ. : ΚΕΡΑΥΝΟΙ

ΑΑ' - 212
 Πιδιά . . . Ὄποιος τῆ μεγαλύτερη ἐν-
 Ἡ πῆδα στείλει μὲ μετὰδραχμῶν, σὴ
 Δίση : Μιέτα Παυλοῦδου, Σερωνταπῶσ
 11, Θεσσαλονίκη, ἐκ ἀποκρησθῆ φῶ ἀι
 μοφῆσται καὶ θὰ πῆρη ἑνα δροσο ἄρα.
 Ἄτλαντίς, Βάγιννο, Ἀλκων

ΑΑ' - 213
Πρόγραμμα. Ὁ προτεινόμενος πρὸς ἡ-
 Παντὸν ὄροσ ἐκ τῆσ (ΑΑ' - 178) ἔμ-
 λησ τοῦ Ἐρμῆνη, ἐπινοήθη λέξοσ. Νὰ
 διορθωθῆ εἶσι :
 Ος 1/2ς ΜΠ =
 / ΑΑ' - 214
Κεραυνὸς ἐπιδουάεσ : κωτόνιν τῆ
 Διαπλάσσεσ καὶ δύο σὺλλόγων, ἑνὶ
 κλίσησ καὶ σῶ.
 Νεουσοσπίδο
 / ΑΑ' - 215
Υστερογραφῶν τοῦ διαγωνισμοῦ περ :
 Ἐκδοσ τῆσ Μίς Ἑλλάδοσ δέχομαι Μ
 σασ εἶλον τῶν πόλεων. Νεουσοσπίδο

ΑΑ' - 216
Ονα παιδιάνια ὑπερῆσαν ἐκδ λα-
 ὀμὸ, μῆτη, ἀστιά, τὰ γιαντρεῖα ἑ-
 σφαλῆσ ὁ εἰδικώτεροσ κ' ἐμπειροτέ-
 ροσ ἱατρός κ. ΜΙΧ. ΠΑΠΑΔΟΠΟ-
 ΛΟΣ. Δέχομαι στὴν κλινική του,
 πλατεία Ἐλευθεριεὶς, ἀδὲσ ἄροσ, 8-Α,
 ἀπὸ 10-12 καὶ ἀπὸ 4-6.